Рк Ш 92
3-41

Щ 32.(4Укр)(=Ук.7) – 022.2.
Щ94 з 30і = 42 – 022,(4Укр)(=Ук.7)+4-026.2
3-4
Р И-6940к

ЗБІРНИКЪ УКРАІНСЬКИХЪ ПІСЕНЬ.

Зібравъ и у ноти завівъ

М. ЛИСЕНКО.

Перший Випускъ.

Трете виданне.

Власність Видавця на всі краї.

Ціна 2 карбованця.

КИІВ
У БОЛЕСЛАВА КОРЕЙВО.

Державна ордена Трудового Червоного Прапора Республіканська бібліотека УРСР імені КПРС
-3-

ОГЛАВ.

Стор.

№ 1. Ой, зійшла зоря вечірова 2
№ 2. Оженився козакъ 4
№ 3. Ой, пила, пила та Лемерїха 5
№ 4. Ой пила та Лемерїха 7
№ 5. Ох, і ти Гетьмане 8
№ 6. Ой пущу я коничєнька в саду 10
№ 7. Ой, ще не світъой ще не світає 12
№ 8. Ой у полі та й у Баришполі 14
№ 9. Та не журь мене, моя мати 16
№ 10. Охъ и горе, горе, гей, нещаслива доле 18
№ 11. Ой, у лузі та и при березі 20
№ 12. Мавеймъ козакъ Залізнякъ 22
№ 13. Гей, не дивуйте добрі люде 24
№ 14. Ой, косить хазяінъ та на сіножаті 29
№ 15. Ой, и не стелися хрещатий барвінку 32
№ 16. Ой, у полі криниченька 34
№ 17. Ой, глибокий колодязю, золотиі ключі 36
№ 18. Ой, поплинь вутко, проти води пруджо 38
№ 19. Ой, і зрада, карі очі зрада 40
№ 20. Ой, мати, мати, мати 42
№ 21. Ой, гаю мій, гаю 44
№ 22. Ой, гаю мій, гаю (1й співъ) 46
№ 23. Ой, гаю мій, гаю (2й співъ) 48
№ 24. Чи ти милий пиломъ прищавъ 50
№ 25. Зеленая ліщинонько 52
№ 26. Ой, на гору козакъ воду носить 54
№ 27. Ой і повій, повій буйний вітре 56
№ 28. Та бодай тая степовая 58
№ 29. Та бодай тая степовая 60
№ 30. Лугомъ іду, коня веду 62
№ 31. Донцикъ 65
№ 32. Ой, не шуми луже, зелений байраче 68
№ 33. Ой, учора оравъ 70
№ 34. Ой, чи цвітъ, чи не цвітъ 72
№ 35. Ой, ішовъ я вулицею разъ разъ 76
№ 36. Ой, джигуне, джигуне 80
№ 37. Чумарочька рябесенька 82
№ 38. Чорна гречка, білі круп 84
№ 39. Колибъ мині, Господи 87
№ 40. Король. (Танокъ) 91

Дозволено Цензурою С. Петербургъ 27 Мая 1868 года.

В. 30 К.

№ 1.

Ой, зійшла зоря вечіровая.

Дума

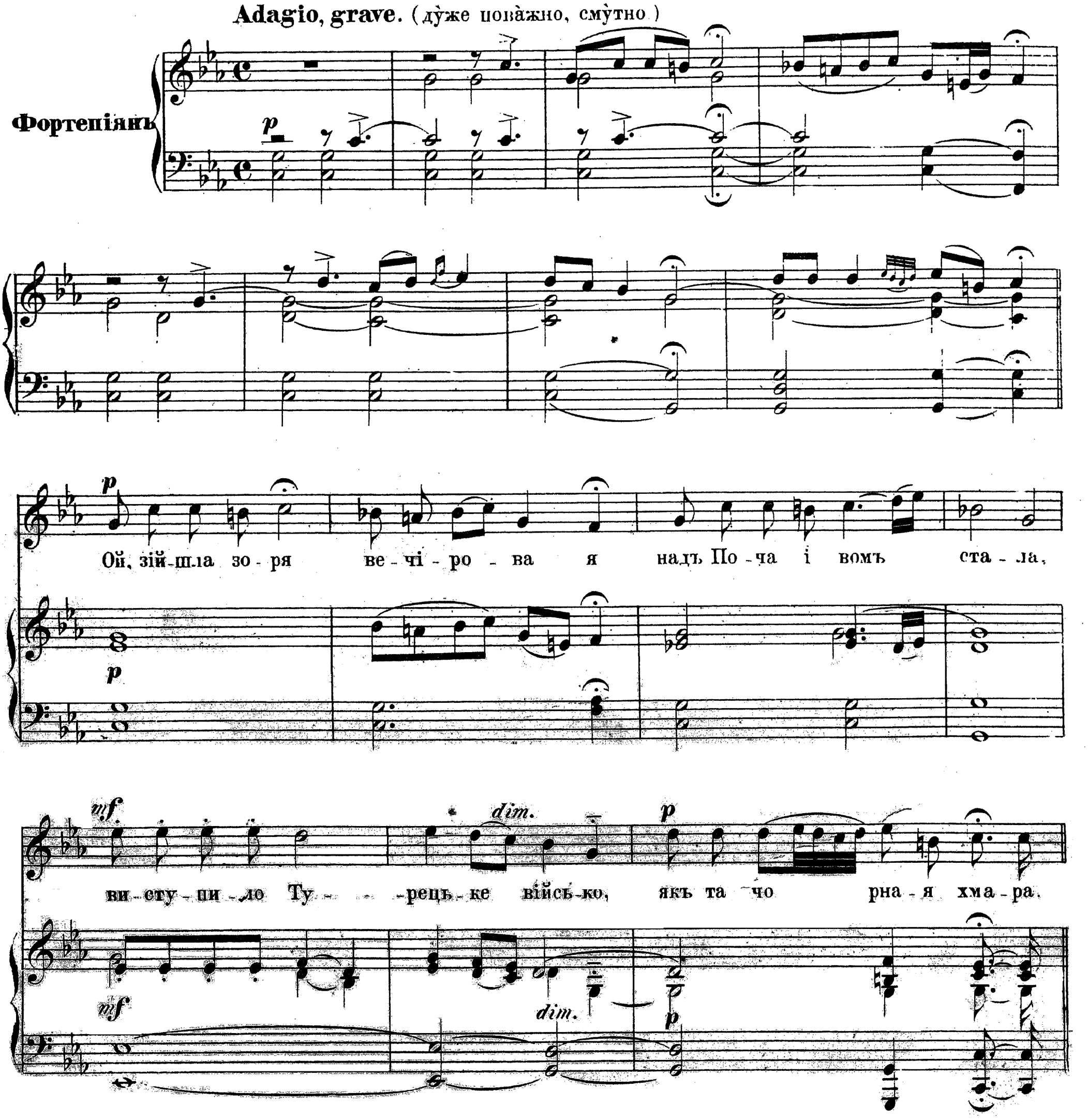
Adagio, grave. (дуже поважно, смутно)
Фортепіянъ
Ой, зій-шла зо-ря ве-чі-ро-ва я надъ По-ча і вомъ ста-ла,
ви-сту-пи-ло Ту-рець-ке війсь-ко, якъ та-чо рна-я хма-ра.

Ой зійшла зоря вечіровая
Надъ Почаівомъ стала;
Вистушило Турецьке військо.
Якьта чорная хмара.
Турки зъТатарми брами обляли
Манастирь воювати,
Матіръ Божая Почаівська
Буде насъ рятувати
Отець Залізо зъкелії вийшло,
Слізами умліває:
„Ой, рятуй, рятуй, Божая матіръ,
„Манастирь загибає "
—„Ой, не плачъ, не плачъ, отче Залізо,
„Манастирь не загине:
„Мусимо встати, чудъ показати,
„Манастирь рятувати."
Ой, вийшла, вийшла Божая Матіръ
Ой, та на Хресті стала.
Кулі вертала, Турківъ вбивала,
Манастирь рятувала.
Турокъ не вірить, — изъ лука мірить,
На манастирь ціляє:
И тіі стріли назадъ летіли, —
Сами іхъ вбивали
Дознались Турки, злі недовірки,
Що то є Божая Матіръ,
Підписалися до Почаіва
Що року данъ давати
Тіі Турки, злі недовірки
Славу учинили.
У славнімъ місті Вишневцеві
Кровъ съ піскомъ змісили.
Ми есть люде и всі Християне,
Усі до Бога вдаряємо,
Матері Божій Почаівській
Усі поклонъ создаваемо, —
Щобъ насъ боронила, всіхъ сохранила,
Одъ злиби рятувала; —
По нашій смерті своімъ нахоромъ
Усіхъ насъ покривала.

№ 2.

Оженивсь козакъ.

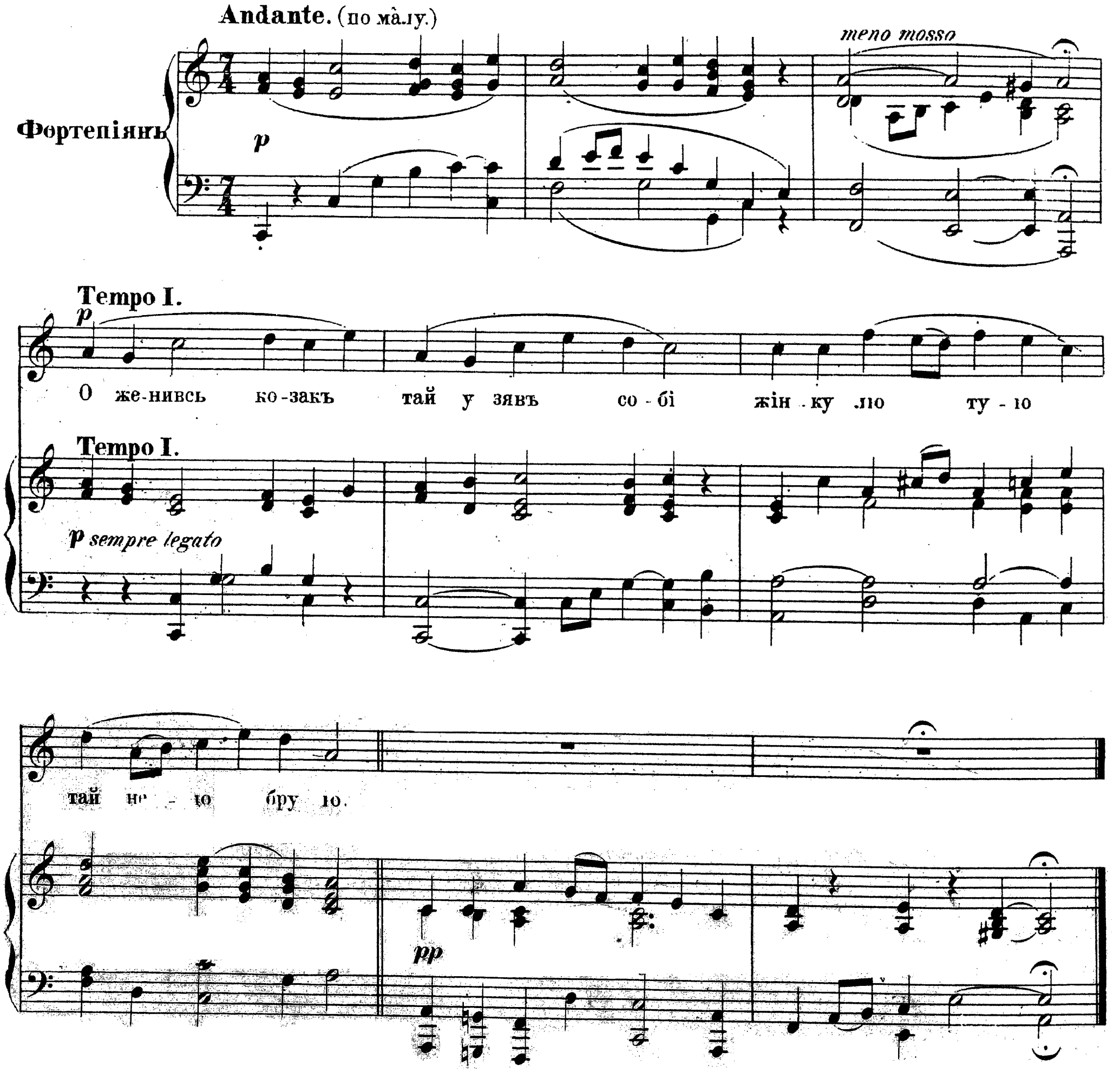

(слівъ більшъ не здобуто.)

№ 3.

Ой, пила, пила та Лемериха.

Andante mosso.

Фортепіянъ

mf

ritard.

Ой, пи - - ла, пи - ла та Ле - ме - ри - ха на ме - ду; тай про - пи - - ла сво - ю доч - ку мо - ло - ду.

Ой, пила, пила та Лемериха на меду
Чай пропила свою дочку молоду:
„Ой, хто купить цеберъ меду и вина,
„Того буде Лемерівна молода..“
Обізвався та Шкандибенко на меду:
„Ой, я жъ куплю Лемерівну молоду.
„Ой, я жъ куплю цеберъ меду и вина.—
„Нехай буде Лемерівна вже моя..“
У неділю ранесенько, до сонця,
Тай плакала Лемерівна въ віконця:
„Ой, загину, моя матінко, загину,
„Бо не люблю Шкандибенка,—покину“
„Наступає, моя матінко, темна нічъ:
„Ой, не люблю Шкандибенка—піду прічъ.“
„Ой, коли любишъ моя донечко,—вінчайся,
„А не любишъ дитя мое,—цурайся!“
Ой, побігла Лемерівна горою,
А за нею Шкандибенко въ погоню
„Ой, догнавъ вінъ Лемерівну та й не бъє
„Тільки жъ ії словечками картає,—“
„Ой, чого жъ ти, Лемерівно, пішки йдешъ?
„Та чи ти въ мене воронихъ коней не маєшъ?
„Ой, хочъ же є вороні коні, то твоі,
„Та и самъ молодъ не до мислоньки ти мині
Ой, чого жъ ти, Лемерівно, боса йдешъ?
„Десь ти въ мене черевичківъ не маєшъ?“
„Ой, хочъ же є черевички, то твоі,—
„Та и самъ молодъ не до мислоньки ти мині.“

„Ой, чого жъ ти, Лемерівно, въ свиті йдешъ?
„Та чи въ мене дорогихъ суконь не маешъ?“
„Ой, хочъ є дорогі сукні, то твоі,
Та и самъ молодъ не до мислоньки ти мині.“
Ой, побігла Лемерівна тернами,
А за ею Шкандибенко конями
„Ой, дай мині, Шкандибенко гострий ніжъ
„По виймати чорний теренъ зъ білихъ ніг..“
Не влучила Лемерівна въ ніженьку,
Та влучила Лемерівна въ серденько:
„Кипи, кипи, мое серденько, на ножі
Аніжъ въ того Шкандибенка на дворі!“
Ой, якъ узявъ тую Лемерівну до двора.
Ой, одчиняй, моя матінко ворота,
„Ой, одчиняй, моя матінко ворота.
„Я везу тобі невісточку пъяненьку.“
Ой, одъ чого, мій синочку, впилася?
Ой, одъ чого, дитя мое, впилася?
„Ой, упилась, моя матінко, одъ ножа,
„А заснула, моя матінко, край коня..
Ой, не вези у двіръ ії, не вези,
Та вези жъ ії, мій синочку до теці
Ой, одчиняй, моя тещенько, ворота:
Я везу тобі дочку твою пъяненьку.—
Ой, одъ чого, мій зятеньку, впилася?
Ой, одъ чого, дитя мое, вцилася?
Ой, упилась, моя тещенько, одъ ножа,
А заснула, моя тещенько, край коня.

(Біла Церква, Васил. пов.)

№ 4.

Ой, пила та Лемериха.

Варіантъ.

Moderato.

Фортепіянъ.

p *cresc.* *al* *f* *pp delicato*

p

Ой, пи - ла, пи - ла та Ле - ме - ри - ха

p

p

на ме - ду, тай про - пи ла сво - ю до - чку мо - ло ду,

p

mf

тай про пи ла сво - ю до - чку мо ло - ду.

mf

sotto voce *ppp*

№ 5.

Охъ, і ти, гетьмане.

Largo, ma non troppo.

Фортепіянъ.

mf

poco riten.

Охъ, і ти, Гетьма - - не ти Геть - ма - не та за - по - ро - зький о - та ма - -

не, гей! за - по - ро зький о - - - та - ма - - не.

decresc.

Fine.

Охъ, і, ти Гетьмане, ти, Гетьмане,
Та Запорозький отамане,
Гей, Запорозький отамане!
Охъ, чого жъ ти у чорному ходишъ
Та у чорному оксамиті,—
Гей, у чорному оксамиті?
Охъ, і якъ же мині не ходити,
Що до мене гості приізджали,—
Гей, до мене гості приізджали.
А у мене гості не які—
Два Запорозці молодиі,—
Гей, два Запорозці молодиі
Що перву нічку вони ночували—
Отця й неньку зневажали,—
Гей, отця, неньку зневажали
Що другу нічку вони ночували—
Мое добро поцінували,—
Гей, мое добро поцінували.
Що третю нічку вони ночували—
Та малихъ дітей порізали,—
Гей, малихъ дітей порізали.
А четверту нічку вони ночували—
Та і мою милу ізъ собою взяли,—
Гей, мою милу зъ собою взяли
Охъ, моя мила, ти, моя мила,
Та зъ кимъ ти дітей наплодила?
Гей, зъ кимъ ти дітей наплодила?
Охъ, та ізъ тобою, мій Гетьмане,
Та Запорозький отамане,
Гей, Запорозький отамане!

№ 6.

Ой, пущу я кониченька въ саду.

Andante cantabile.

Фортепіянъ.

f

marcato

p (співочо)

Ой, пу - щу я ко - ни - чень - ка въ са - - - ду,

ой, пу - щу я ко - ни - чень - ка въ са - - ду, а самъ пі ду къ от цю на по

ра - ду. О - тець мій по - са - доч - ку хо дить,

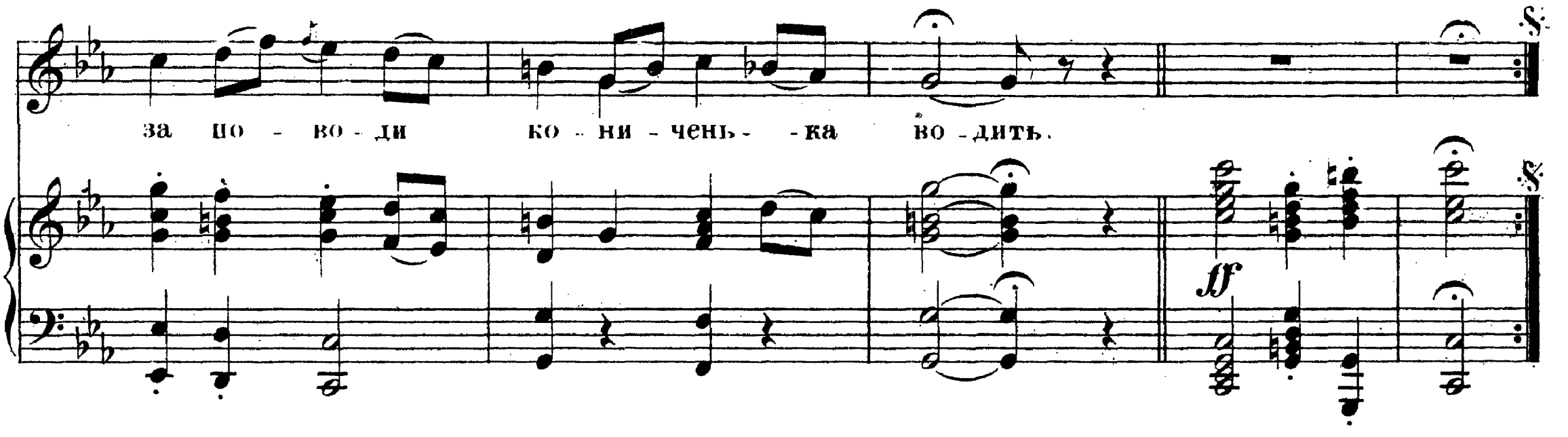

Ой, пущу я кониченька въ саду, ·|· bis
А самъ піду къ отцю на пораду.
Отець мій по садочку ходить,
За поводи кониченька водить:

Ой, на сину, коника, не гайся, ·|· bis
Щобъ ти'дъ того війська не зостався!
Військо йде, короговки мають,
Попереду музиченьки грають.

Ой, пущу я кониченька въ саду, ·|· bis
А самъ піду къ неньці на пораду.
Ненька моя по садочку ходить,
У рученькахъ сорочечку носить.

Ой, на, сину, сорочку, — не гайся, ·|· bis
Щобъ ти'дъ того війська не зостався!
Військо йде, короговки мають,
Попереду музиченьки грають.

Ой, пущу я кониченька въ саду, ·|· bis
А самъ піду къ милій на пораду.
Мила моя по садочку ходить,
На рученькахъ маде дитя носить.

Ой, на милий, дитину, — загайся, ·|· bis
Щобъ ти'дъ того війська та й зостався!
Військо йде, короговки мають,
Попереду музиченьки грають.

№ 7.

ОЙ, ЩЕ НЕ СВІТЪ, ОЙ, ЩЕ НЕ СВІТЪ, ОЙ, ЩЕ НЕ СВІТАЄ.

Andantino.

Фортепіянъ

mf

Fine.

p

Ой, ще не - - світъ ой, ще не світъ, ой, ще не - - сві - та

p

а вже Гнат - ко зъ Крав - - чи - но - - ю ко - ни - чень - ки сі - дла - є.

Ой, ще не світъ ой, ще не світъ.
Ой, ще не світає,
А вже Гнатко зъ кравчиною
Кониченьки сідлає.
Осідлавши кониченьки
Сівъ горілку пити;
Наіхали ляхи-пани,
Такъ що нігде ступити.
Ударили два ляшеньки
Навхрестъ шабельками.—
Тікай, Гнате, тікай, брате,
Та по-під рученьками.
Біжить Гнатко по-надъ Россю,
Ажъ хочъ зімняя роса.
Одна нога у сапъяньці
А другая боса.
Біжить Гнатко по-надъ Россю—
Чорний воронъ кряче;
Оглянетця позадъ себе,
Ажъ кравчинонька плаче
Постой, Гнате, постой, брате,
Порятуй ти мене:
Скидай зъ себе жупанъ синій,
Та надівай на мене.
Постой, Гнате, постой, брате,
Порятуй ти мене:
Скидай зъ себе сапъянъ жовтий,
Та надівай на мене.
Прибігає до матері:
Сховай мене нене,
Бо у місті Привлочині
Пригодонька на мене.
А бачъ, Гнате, а бачъ, брате,
Не поможе й мати:
Було тобі жидівъ кінчать,
А ляшківъ не займати.

(Дударі, Канів: пов. Київ. Губ.)

№ 8.

Ой. у полі, тай у Баришполі.

Andante cantabile. (По тіху, співочо.)

Фортепіянъ.

dolce, con anima (чу.ло)

Ой, у по - лі ой, у по - лі тай у Ба - риш - по - лі,

mf

тамъ си ді - ли три ко - за-чень ки - у не-во - лі. на останьці. по - пус-ка - ли.

p ritard. *calmato e pp*

Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *

Ой, у полі, тай у Баришполі,
Тамъ сиділи три козаки у неволі:

Одинъ сидить, одинъ сидить
Та за дівчиноньку;
Ой, грає вінъ, вигравае
Въ сопілоньку.

Другий сидить, другий сидить
Та за удовицю,
За хорошу, чорнявую,—
Білолицю.

Третій сидить, третій сидить,
Та за мужню жону,
Що не здума, не згадас
Объ своєму дому.

Одинъ каже, одинъ каже.
Ой, я не боюся,
А я зъ тою дівчиною
Звінчаюся.

Другий каже, другий каже.
И я не боюся,
Бо я зъ тою вдовицею
Росплатюся.

Третій каже, третій каже.
Я, братця, боюся,
Що самъ одинъ, у неволі,
Зостаюся.

Бодай ляхи, бодай пани
Тай не панували,
Що вони цю неволеньку
Збудовали

Бодай майстрі, бодай майстрі
Тай не майстрували,
Що такі тісні віконьці
Попускали.

№ 9.

Та не журь мене, моя мати.

Andante doloroso. (Поважно.)

Фортепіянъ.

marc.

p

cresc.

marc.

p *ritenuto*

вельми чуло, зъ журьбою.

dolce

Та не журь ме - не, мо - я ма - ти, бо я й

poco ritard.

такъ жу - рю - - ся - - - -, ой, якъ вий - - ду за - во - - - ро та,

poco ritard.

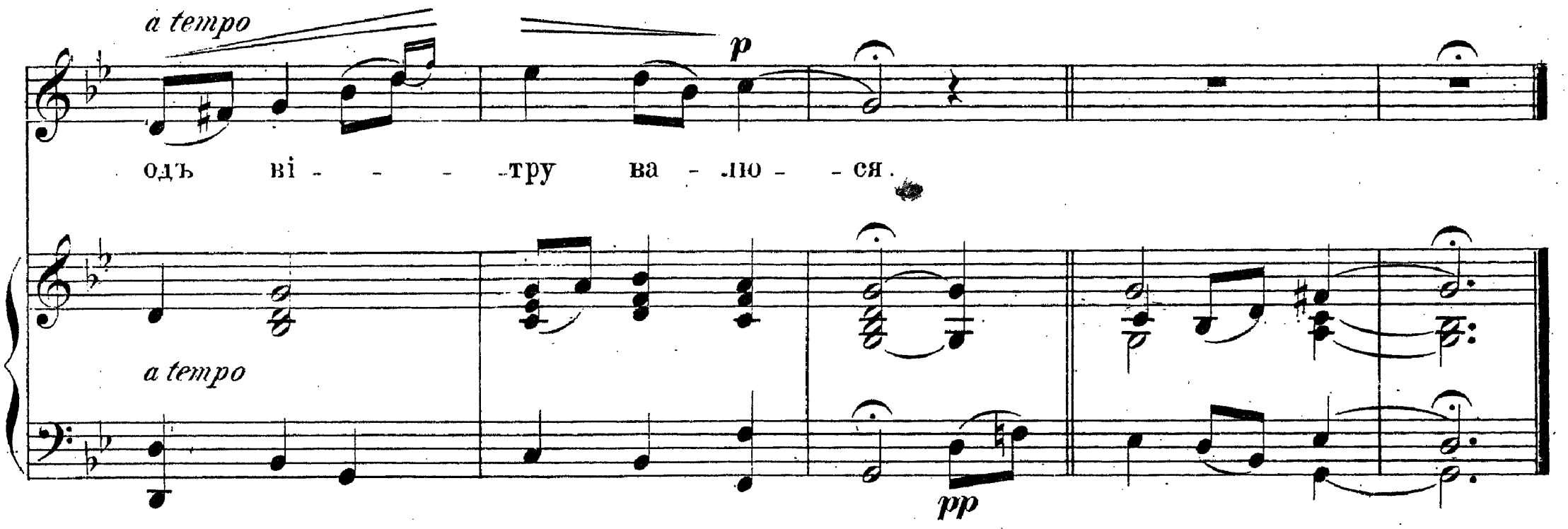

Та не журь мене, моя мати,
Бо я й самъ журюся,
Ой, якъ вийду за ворота,
Одъ вітру валюся
Ой, осідлаю кониченька,
Коня вороного,
Нехай несе въ чисте поле
Мене молодого.
Въ чистімъ полі тирса шумить,
Катранъ зеленіє;
Въ чистімъ полі своя воля,
Що й серце німіє
Ой, зійду я на могилу—
Гляну - подивлюся,
Якъ згадаю про ту волю,
Той зновъ зажурюся..

Кременчукъ

Державна ордена Трудового Червоного Прапора Республіканська бібліотека УРСР імені КПРС -3-

В.30 К.

У 4-6940

№ 10.

Охъ, и горе, горе, гей! нещаслива доле.

Гайдамацька.

Poco Andante.

Фортепіянъ.

mf

зъ смутком.

p

Охъ, и го - - ре, го - ре, гей! не-щас-ли-ва до - ле;

p

трохи голосніше.

й - зо - ра - ла Ма - ру - сень - ка ми-слонь-ка - - ми по - ле.

cresc.

Охъ, і горе, горе гей! нещаслива доле!
Ізорала Марусенька мислоньками(+) поле,
Карими очима та й заволочила,
Дрібненькими слізоньками все поле змочила.
Гей, по горі, горі пшениченьки ярі,
По долині ходять козаченьки пъяні,
Гей, тамъ вони ходять, въ рукахъ коней водять,
Та до Марусеньки ізтиха говорять:
„Марусенько, пані, чи є твій панъ въ дома?
Якъ немає дома пана вийди до насъ сама.“
Марусенька пишна въ черевичкахъ вийшла,
На порозі стала, згорда одказала:
„Не єсть ви козаки, єсть ви гайдамаки,
Бо я свого пана Йвана коникiвъ пізнала.“–
Марусенько наша, неправдонька ваша!
Не правду ти кажешъ, не правду говоришъ!
Бо ми въ твого пана коні покупили,
На гнилій колоді гроші полічили,
На гнилій колоді гроші полічили,
Зъ глибокоі криниченьки могоричъ запили.
Зъ глибокоі кринички могоричъ запили,
І тамъ твого пана Йвана спати положили,–
До землі очима, до неба плечима,
Тобі ёго невидати карими очима.
За свідківъ стояли дуби та берези,
Ой, вбили ми твого пана не пъяні тверезі;
А кінь підо мною, сідло підъ джурою,–
Зоставайся Марусенько, бідною вдовою!

(+) або: брівоньками.

(+ Дударі, Канів: пов. київ: губ.)

№ 11.

Ой, у лузі та і при березі.

(Гуртова.)

Andante maestoso.

Фортепіянъ.

f

поважно

mf

Ой, у лу - зі та и при бе - ре - зі чер - во - на ка - ли - на.

p

голосно.

1.

по - ро - ди - ла та у - ді - вонь-ка хо - ро - шо - го си - на;

dim.

CORO *ad libitum*

Tenori.

по - ро - ди - ла та у - ді - вонь-ка хо - ро - шо - го си - на;

Bassi.

f risoluto

dim.

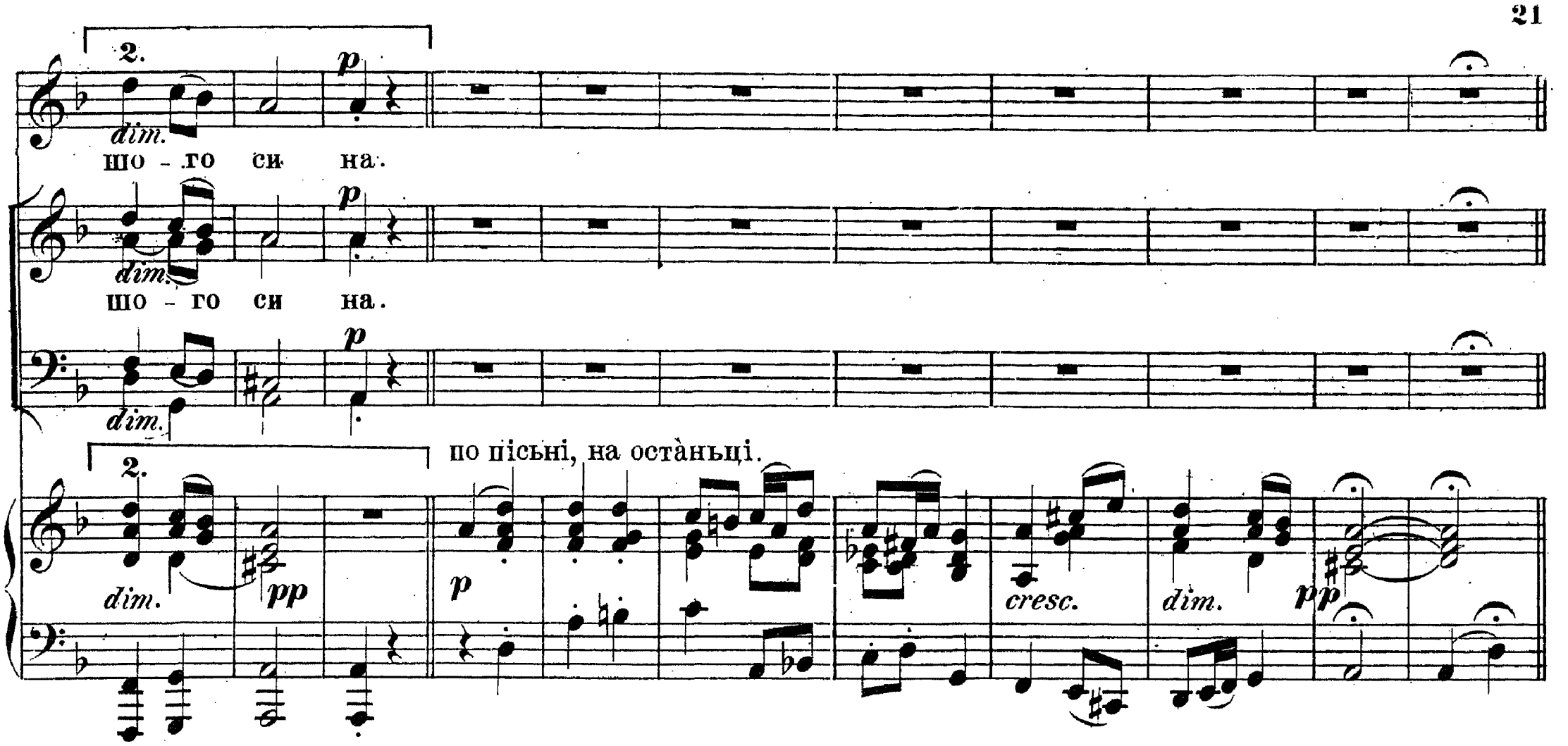

Ой, у лузі та і при березі
Червона калина
Породила та удівонька
Хорошого сина.
Та було жъ тобі, а ти моя мати,
Щіхъ брівъ не давати,
А було жъ тобі, а ти моя мати,
Щастя й долю дати.
Розвивайся, а ти, сухий дубе,
Завтра морозъ буде:
Убирайся, молодий козаче,
Завтра походъ буде.
Я морозу та і не боюся,
Заразъ розівъюся:
Я походу та і небоюся,
Заразъ уберуся.
Ой, розвився та і край дороги
Та дубъ зелененький,
Одъізджае та ізъ України
Козакъ молоденький.
Одъізджаючи та і шапочку знявъ,
Низенько вклонився:
Прощай, прощай, панове громадо,
Може зъ кимъ сварився.
Прощай, прощай, панове громадо,
І дівчино вутко,
Бо Богъ знае, та Богъ і відае.
Чи побачимось хутко.
Ой, ви галочки сизокрилочки,
Підніміться въ гору:
Ой, ви хлопці, славні Запорожці,
Вернітьця до дому.
Ой, раді бъ ми та і піднятися
Туманъ налягае:
Ой, раді бъ ми та і вертатися
Гетьманъ не пускае
Та не такъ гетьманъ, та нетакъ гетьманъ,
Якъ гетьманська мати,
Хоче нами, нами козаками,
Турка звоювати.
А ми жъ его та і не звоюемъ,
Тільки роздратуемъ,
Тільки нами, нами козаками,
Дунай загардуемъ.
Ой, ви верби, верби суховерхі,
Похилітьця въ воду:
Ой, ви, хлопці, славні Запорожці,
Вернітьця до дому.
Ой, уже жъ галочки сизоперочки
Круту гору вкрили,—
Ой, уже жъ хлопці, славні Запорожці,
Жалю наробили.

№ 12.

Максимъ козакъ, Залізнякъ.

(Гуртова.)

Tempo giusto di Marcia.

Фортепіянъ

p

poco *a* *poco* *p* *cre - scen -*

do

f *p*

Мак симъ, ко - закъ, За - мі - зняк, ко - закъ зъ За - по - рож - жя,

f

якъ ви - і - хавъ на Вкра - і - ну, якъ по - вна - я ро - жа ро - - жа.

1. 2.

f

sfz

D.C. dal Segno.

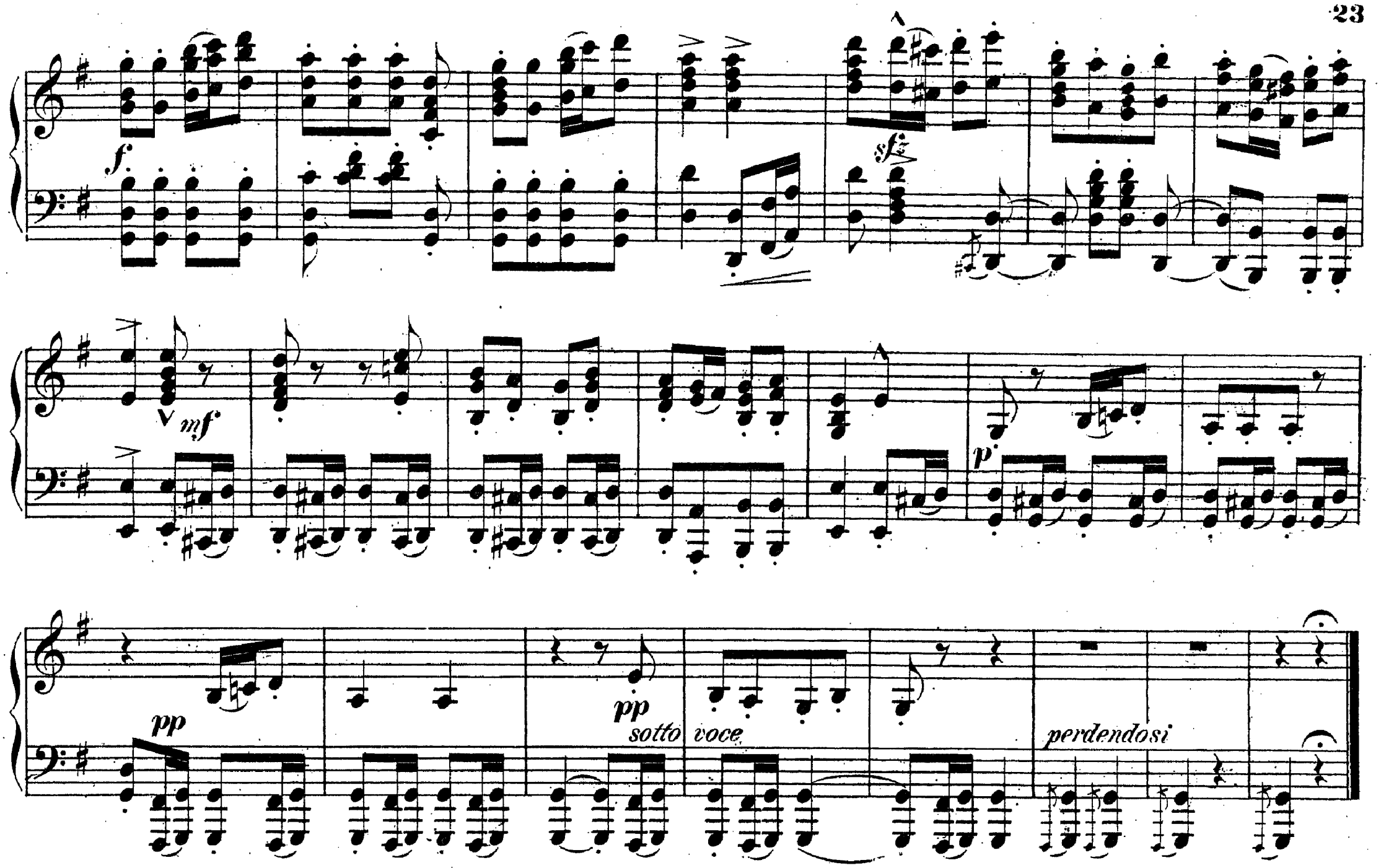

Максимъ - Козакъ, Залізнякъ,
Козакъ зъ Запорожжя,
Якъ виіхавъ на Вкраіну,-
Якъ повная рожа!
Зібравъ війська сорокъ тисячъ
Въ місті Жаботині:
Обступили городъ Умань
У ідній годині!
Обступили городъ Умань,
Поробили шаньці;
Якъ вдарили зъ семи гарматъ
У середу въ раньці.
Якъ вдарили зъ семи гарматъ
У середу враньці.
Накидали у-годині
Жидівъ повні шаньці.
Не ідная лядська вдова
Зъ города втікала;
Не ідная бідна мати
Ізъ дітьми прощалась.

·|· М. Круті, Балт: пов: ·|·

№ 13.

Гей! не дивуйте добрії люде.

Tempo di Marcia. Grave.

Фортепіянъ.

pp

pp sotto voce

Ped. * Ped. *

sempre pp

pp

poco - - - a - - - poco - - - - - - -

cre - - - - - - scen - - - - do -

- - - al - - - f

CORO.

Tenori.

Гей! не - ди - вуй - те до - бри - і лю - де, що на Вкра - і ні по -

Bassi.

Фортепіян.

вста - - ло! тамъ за Да - ше - вимъ, підъ Со - ро - ко - ю,

мно же - ство Ля - хівъ про - па - - - ло, тамъ за Да ше вимъ,

під Со - ро ко - ю мно - же - ство Ля - хівъ про - па - ло.

sffz

dimin.

p

pp

ppp

ppp

poco cresc

dimin.

ppp

morendo

pppp

Гей, не дивуйте, добрні люде,
Що на Вкраіні повстало:
Що за Дашевимъ, підъ Сорокою,
Множество Ляхівъ пропало.
Перебийнісъ просить немного,
Сімсотъ козаківъ зъ собою,—
Рубає мечемъ голови зъ плечей,
А решту топить водою:
Ой, пийте, Ляхи, води-калюжі,
Води болотяніі;
А що пивали на тій Вкраіні
Вина та меди ситніі.....
Дивують панки, вражіі синки,
А що козаки вживають,
Вживають вони щуку рибаху,
Ще й саламаху зъ водою.
Ой, чи бачъ, Ляше, що нашъ Хмільницький
На жовтімъ піску підбився?
Одъ насъ, козаки, одъ насъ, юнаки,
Ні одинъ ляшокъ не вкрився
Ой, чи бачъ, Ляше, якъ козакъ пляше,
На сивімъ коні горою.
Зъ мушкетомъ стане, ажъ серце въяне
А Ляхъ одъ жаху вмірає.
Ой, чи бачъ, Ляше, що по Случъ наше,
По Костяную могилу,
Якъ не схотіли забунтували,
Та й утеряли Вкраіну.
Ой, та зависли, ляшки, зависли,
Якъ чорна хмара на Вислі
Не попустимо Ляхви ізъ Польщи,
Поки нашої жизности.
Гей, ну, козаки, гей, та у скоки,
Та заберімося въ боки:
Загнали Ляшківъ геть ажъ за Вислу,
Не вернуцця і въ три роки.....

Зъ підъ Уманя

№ 14.

Ой, косить хазяінъ та на сіножаті.

Allegretto Recitando. (по маленьку)

Фортепіянъ.

p

Ped.

fz

Recitando (голосливо.)

Ой, ко сить ха-зя - інъ та на сі-но - жа - ті, ажъ крі-ва - - вий пітъ лє -

тця, ой, ле-жить чу - макъ . въхо-лод-ку підъ во - зомъ, та зъ ха - зя - і

на смі - - е - - тця.

mf

pp

Ой, косить хазяінъ та на сіножаті,
Ажъ крівавий шітъ лецця;
Ой, лежитъ чумакъ въ холодку, підъ возомъ,
Та зъ хазяіна смієцця.
Ой, хочъ же смійся, або й не смійся,
Бо сміхъ за сміхъ тобі буде,—
Ой, якъ стане осінь лихая година,
Тобі паші не буде.
Ой, ти, чумаче, молодий козаче,
Та йди сіна косити!
Не здужаю, дядьку, не здужаю батьку,
І коси волочити.
Ой, седить пугачъ та і на могилі
Та якъ пугу такъ пугу!
Ой, поспішайтесь, молоді чумаки,
Ви до темного лугу.
Ой, которіі, що і поспішали,
То ті въ лузі зімували;
А которіі, що не поспішали,
То ті й у степу пропали.
Ой, стала осінь-лихая година,
Нічимъ волівъ зімувати,
Ой, бере чумакъ батігъ та налигачъ
Та йде сіна купувати.
Ой, иде чумакъ шляхомъ-вулицею,
Та зубъ на зубъ трясецця.
Чортъ-ма на ёму свити, ні кожуха,
Ще й устілка волочецця.
Ой, иде чумакъ шляхомъ вулицею,
Та зубъ на зубъ трясецця,
А хазяінъ седитъ въ хаті, край віконця,
Та вже зъ чумака смієцця.
Ой, продай, батьку, ой продай, дядьку,
Мині хочъ въязку сіна,
Охъ, бо вже жъ моя бідна худібонька
Въ чистому степу засіла.

А якъ же я кликавъ тебе, вражий сину,
Иди сіна косити!
Охъ, то і ти й одказавъ, що не здужаешъ
І коси волочити!
Ой, продай батьку, або такъ дай, дядьку,
Та хочъ въязку соломи,
Та йди до мене, до моёго воза,
Та наберешъ собі соли.
Ой, не хочу я йти до твого воза,
А ні соли у тебе брати;
А заплати мені, то може і стану
Тобі воли зімувати.
Ой, седить пугачъ та і на могилі,
Та на вітеръ надувся,—
Ой, седить чумакъ на переднёму возі.
Та вже лиха здобувся.
Ой, седить чумакъ на переднёму возі,
На важницю схилився,
Охъ, та правою та і рученькою
За серденько ухопився.
Ой, котилося та яснее сонце,
Та по-надъ могилами.
Ой, уже жъ мині не чумакувати
Та ізъ вами, чумаками.
Охъ, ви, чумаки, молодее браття,
Та ви люде прегожі,
Ой, побудуйте мені молодому
Домовину зъ рогожі;
Ой, ви, чумаки, молодее браття
Та зробіть ви славу,—
Ой, викопайте мені молодому
Та глибокую яму.
Ой, якъ же буде зъ васъ который, хлопці,
Та у моій сторононьці,—
Охъ, поклоніцця старімъ отцю неньці,
Та ще й тій дівчиноньці!

·|· Біла Церква, Василък. пов. ·|·

№ 15.

ОЙ, І НЕ СТЕЛИСЯ ХРЕЩАТИЙ БАРВІНКУ.

Andante. (Нова̀гомъ.)

Фортепіянъ

sotto voce

p

Ой і не сте - ли - ся хреща-тий барвін - ку та і по крутій го - рі;

risoluto (наважлѝво.)

dimin.

1. 2.

гей! не вті - шай - тесь зли - і во ріженьки тай приго-доньці мо - - ій. ій.

f risoluto

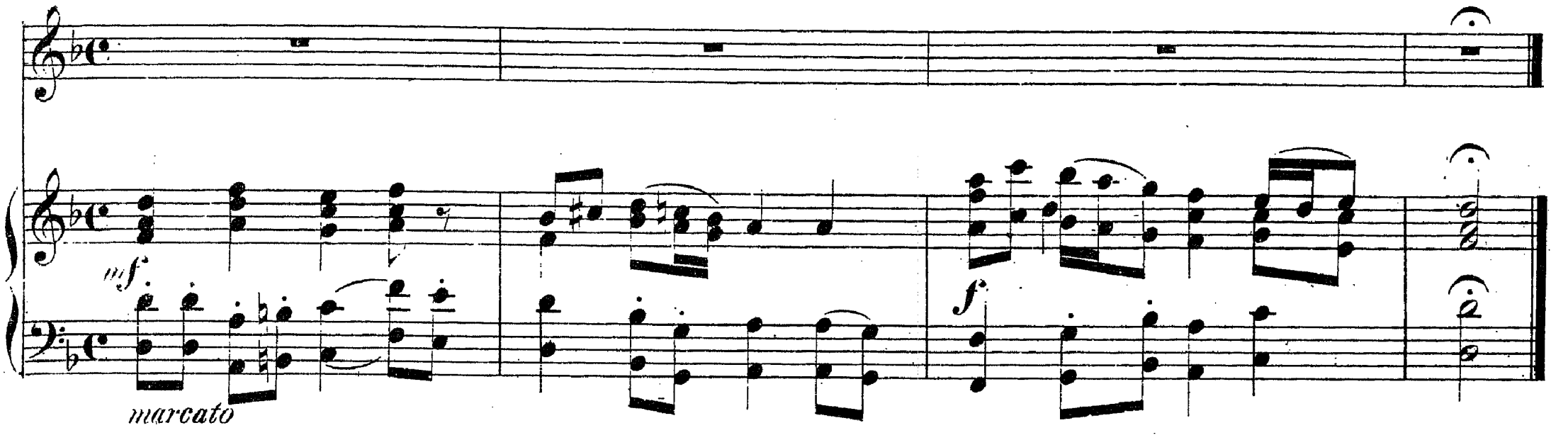

Охъ, і не стелися, хрещатий барвінку,
Та і по крутій горі;
Гей, не втішайтесь, злиі воріженьки,
Та й пригодоньці моій!

Бо моя пригода козацькая врода,
Такъ якъ рання роса:—
Що вітеръ повіе, сонечко пригріе,—
Роса на землю впаде,—

Що вітеръ повіе, сонечко пригріе,
Роса на землю впаде:—
Такъ моя неслава, людська поговірка—
Усе(+) марно пропаде.

Наіхали пани й жиди орандарі
Воли й вози забірать;
Гей, беріть же ви усю худібоньку:—
Не маю вамъ що казать.

А я, якъ живъ буду, то все те здобуду
Воли й вози покуплю;
Мережані ярма, тернові занози
Ще жъ бо й самъ я пороблю.

На людськую славу й тую поговірку
Ще разъ у Кримъ ізхожу:
Повні вози соли, повні мажі риби
Ще до дому привезу!

(+) або: собі.

(Біла Церква, Васил. пов.)

№ 16.

Ой, у полі криниченька.

Andante. Повагомъ

Голосъ.

Фортепіяно.

Ой, у по - лі кри ни - чень ка зъ не і во - да про - ті - ка - є, зъ не - і во - да про - ті ка е ой, тамъ чу - макъ сі - рі - во - ле па - се -,

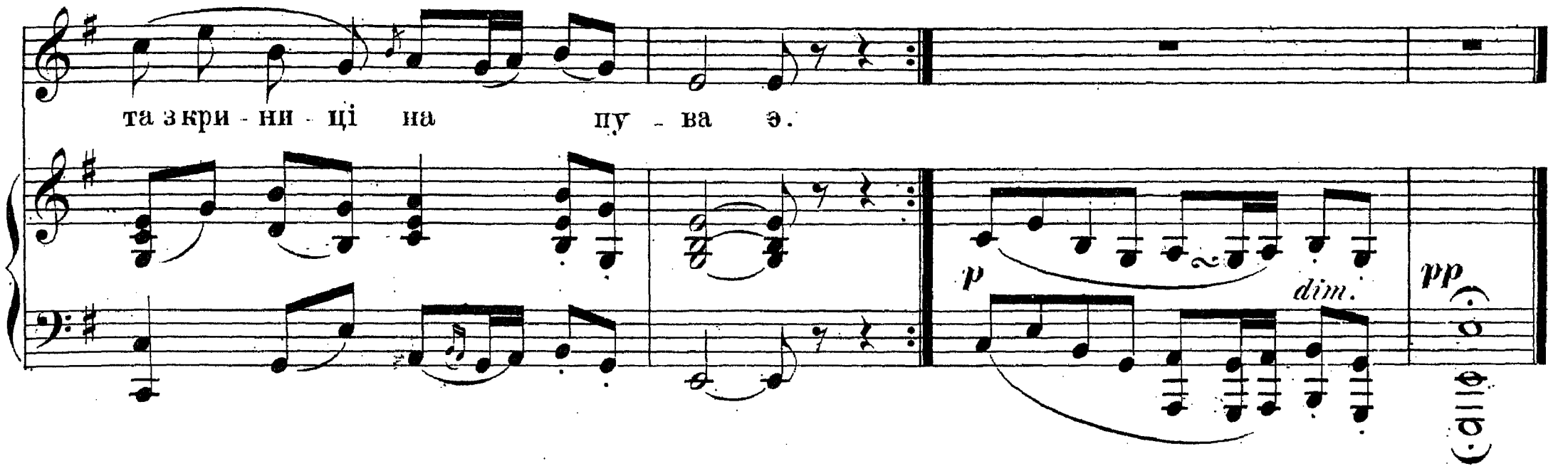

Ой, у полі криниченька,
Зъ неї вода протікає (2)
Ой, тамъ чумакъ сірі воли пасе,
Ще й зъ криниці напуває.

Воли ревуть, води не пьють,—
Бо въ Кримъ доріженьку чують;(2)
Ой Богъ знає та Богъ і відає,
Де чумаченьки ночують.

А ночують чумаченьки
Въ Кримськімъ степу при долині,—(2)
Роспустили та сірні воли
По зеленій муравині.

Бодай же ви, сірі воли,
Та въ Кримъ по сіль не сходили,(2)
Ой, якъ ви мині та молодому
Ой, та жалю наробили!...

Ой, умеръ же чумаченько
Ой, та въ неділеньку вранці,—(2)
Ой, поховали та чумаченька
Та въ зеленому байраці.

Насипали надъ чумакомъ
Та високую могилу,(2)
Ой, посадили та въ головонькахъ
Та червоную калину

Прилинула зозуленька,
Та й сказала:— куку! (2)
Охъ, і подай, сину, подай, орле,
Та хочъ праву— праву руку

Ой, радъ же я, моя мати,
Та і обидві подати,(2)
Ой, та налягла сирая земля—
Ой, та трудненько підняти.

№ 17.

Ой, глибокий колодязю, золотиї ключі.

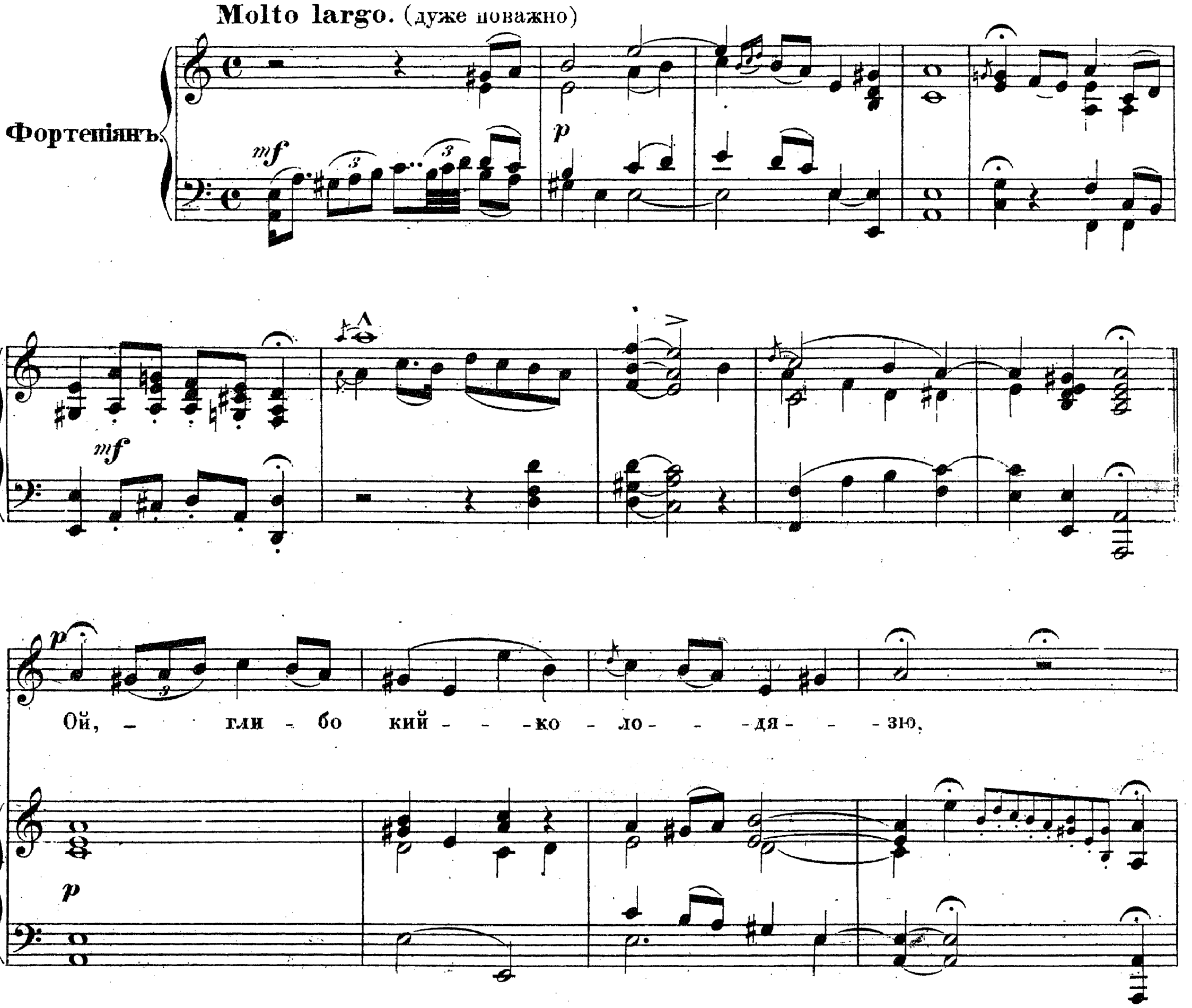

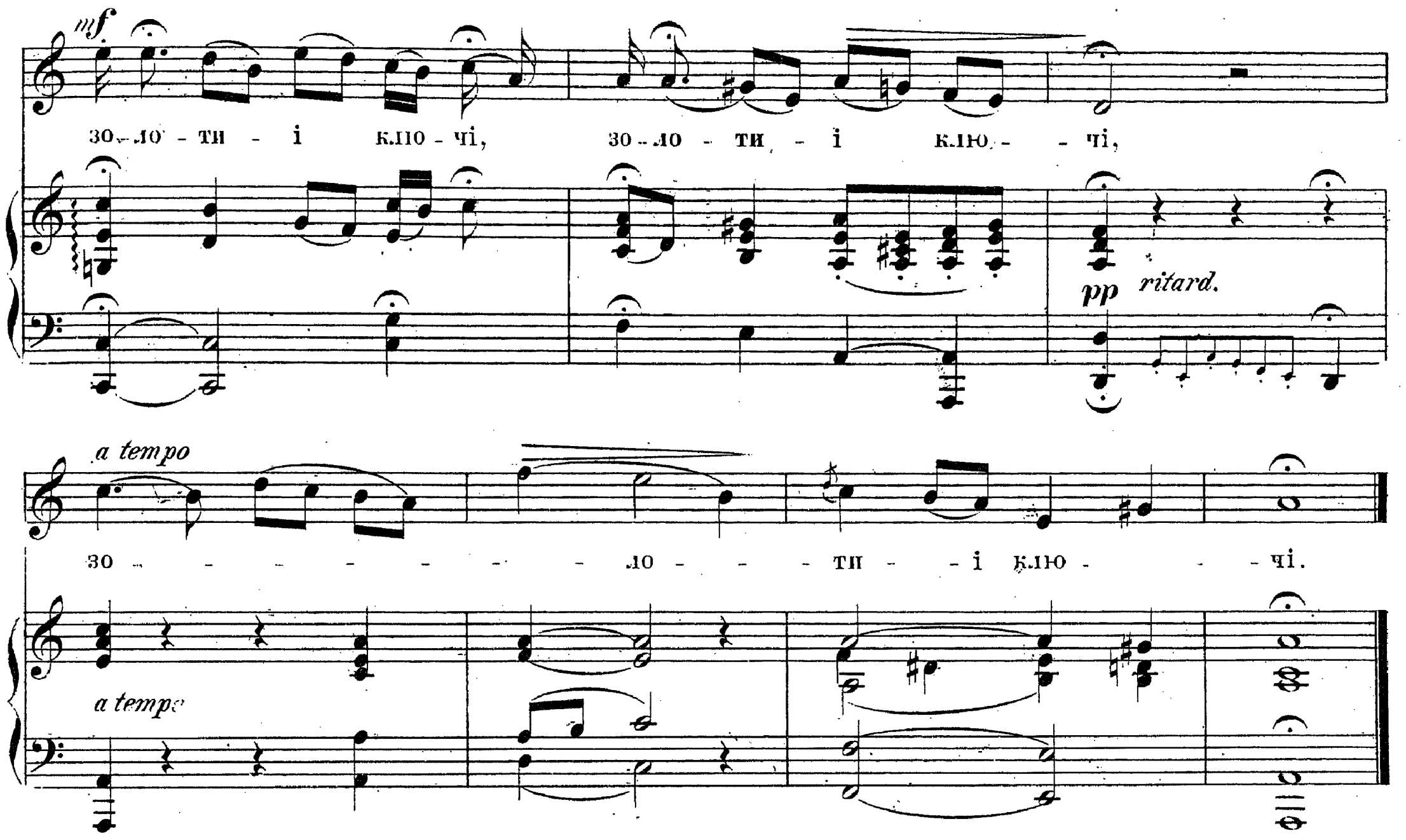

Ой, глибокий колодязю,
Золотні ключі; (3)

А вже-жъ мині докучило,
Въ світі горюючи. (3)

Ой, глибокий колодязю,
Боюсь, щобъ не впасти. (3)

Полюбила пройдисвіта,—
Прийдетьця пропасти. (3)

Ой, глибокий колодязю,
Боюсь, щобъ не впала. (3)

Полюбила пройдисвіта,
Тай на віки пропала. (3)

№ 18.

Ой, попливи, вутко, проти води прудко.

Maestoso tristamente.

Поважно, зъ смутькомъ.

Голосъ.

Фортепіянъ.

Ой, по - пли - ви, вут ко,

про ти во ди пруд - ко, та на ка - жи мо - ій нень - ці,

що я у - - - мру худ - ко.

Ой, попливи, вутко,
Проти води прудко,—
Та накажи матусеньці,
Що я умру хутко.
Вутоньки немае,
Матінки не буде:
Десь на мене молодую
На віки забуде.
Ой, полети, галко,
Де мій рідний батько,—
Нехай мене одвідае,
Коли ёму жалко.
Галочки немае,
Й батенька не буде:
Десь на мене молодую
На віки забуде.
Ой, полети, орле,
Де братічокъ оре,
Та й накажи ёму, орле,
Яке мині горе!
І орла немае,
Братіка не буде.
Десь на мене молодую
На віки забуде!
Ой, летіть, синиці,
Де рідні сестриці:
Нехай мене одвідають
Мої жалібниці
І синиць немае
І сестриць не буде:
Десь на мене молодую
На віки забуде!
Ой, полети, орле,
На Дінъ риби істи,
Та й принеси мині, орле,
Одъ родоньку вісти!
І орла немае,
Вістоньки не буде:
Десь на мене молодую,
На віки забудуть!.....

Чернігівъ.

№ 19.

Ой, і зрада карі очі, зрада.

Andantino. (Тихѐнько.)

Голосъ.

Фортепіянъ.

f

Fine.

зъ закохàннямъ

p

Ой, і зра - да ка - рі о - чі, зра - да, чо - му вьте - бе, ми - лий,

p *con amore*

не вся - щи - ра пра - вда, не вся щи - - ра пра - - вда.

Ой, і зрада карі очі, зрада.
Чому въ тебе, милий,
Не вся щира правда? (2)
Ой, ти милий думаєшъ-гадаєшъ,
Мабуть же ти мене
Покинути маєшъ! (2)
Почімъ же ти та й постерегала,
Що ти мене, мила,
Зрадникомъ назвала? (2)
Чи по коню, чи по вороному,
Чи по мині, серце,
Та по молодому? (2)
Не по коню, не по вороному,
А по тобі, серце,
Та по молодому: (2)
Рано встаєшъ, коня напуваєшъ,
Зеленого сіна
Та ще й підкидаєшъ; (2)
І жовтого вівса підсипаєшъ;
Ізъ стані, якъ идешъ,
Нагайки шукаєшъ; (2)
До столу йдешъ, все листоньки пишешъ,
А якъ до полу йдешъ,
Дитину колишешъ: (2)
Ой, ну, люлі, малее дитятко,
Зостаєсься, миле,
Въ світі сиротятко! (2)
Не ідь, милий, горою, ні низомъ,
Бо позакидана
Доріженька хмизомъ! (2)
Ой, я тую хмызыну одкину,
А таки тебе я
На віки покину! (2)
Ой, ідь же ти, мій милий, горою,
А я піду у слідъ,
Та і за тобою! (2)

(Черніг. въ.)

№20.

Ой, мати, мати. мати.

Allegro giocoso. Шпàрко.

Фортепіянъ

p *cresc.* *p*

p

Ой, ма - ти, ма - ти, ма - ти ой часъ те - є жи - то жа - ти, –

ой, часъ те - є жи - то жа - ти, ой, часъ ме - не за - міжъ 'дда - ти;

1. 1.

2. ой, часъ ме - не за міжъ'дда - ти.

2.

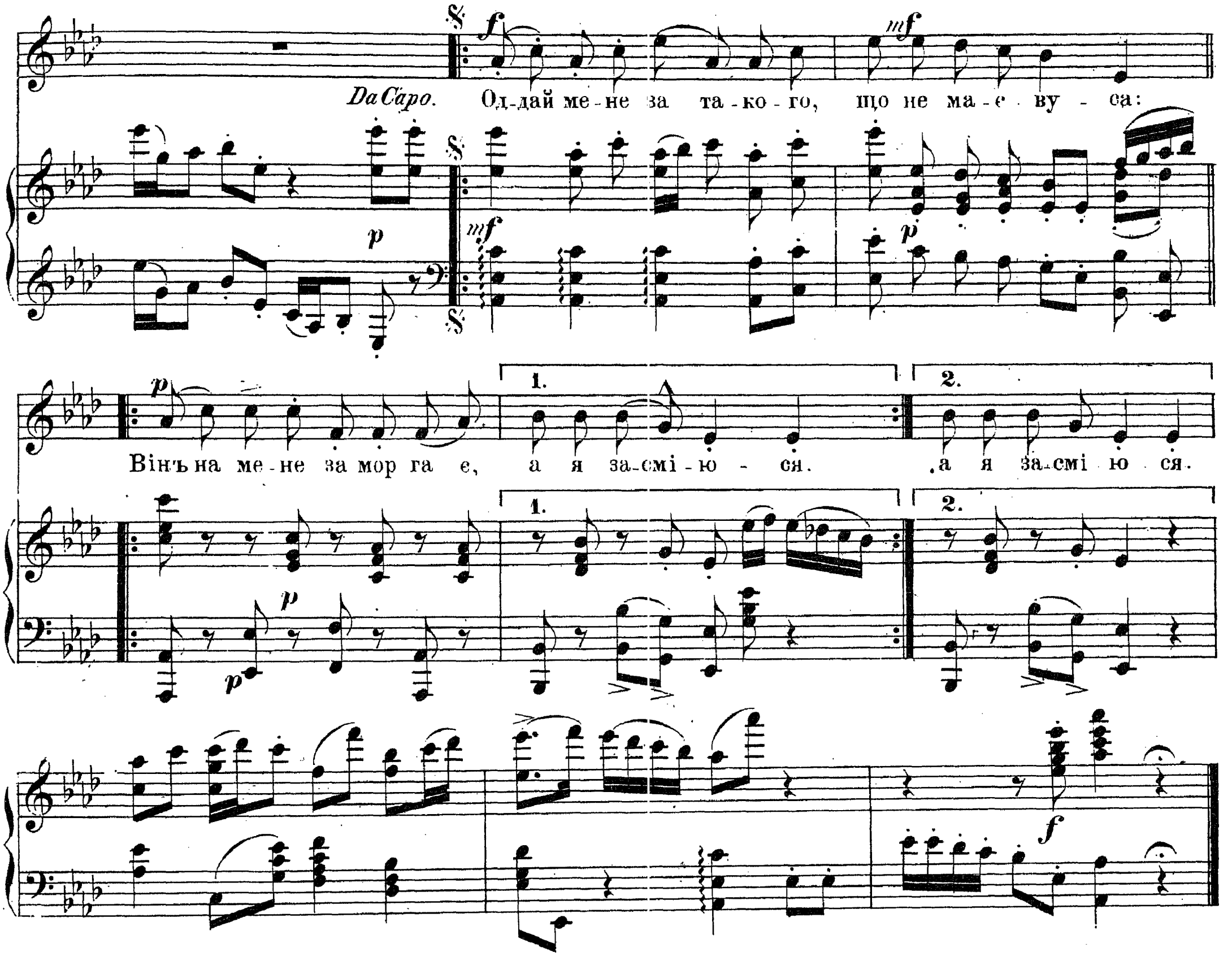

Ой, мати, мати, мати,
Ой, часъ тее жито жати,
Ой, часъ тее жито жати,
Ой, часъ мене заміжъ 'ддати. (2)

Ой, доню, доню, доню,
Жаль мені за тобою,
Ой, жаль мені тебе буде,
Якъ чоловікъ бити буде. (2)

Ой, мати, мати, мати,
Нема чого жалкувати:
Якъ я буду статкувати
То вінъ буде шанувати. (2)

Ой, мати, мати, мати,
Мати жъ моя мила,
Не 'ддай мене за рудого,
Бо я чорнобрива. (2)

Оддай мене за такого,
Що не має вуса:
Вінъ на мене заморгає,
А я засміюся

Мати мене не слухала,
Ддала за рудого,
Та ще жъ мені наказала
Шанувати его!

Я рудого не любила,
Шанувати мушу,—
Ой, Боже жъ мій, милостивий,
Прийми мою душу!

Переяславъ.

№ 21.

Ой, гаю мій, гаю.

Голосъ.

Andante.

Фортепіянъ.

mf

p *ritard.*

Повагомъ.

p

Ой, га - - - ю мій, га - - - - - ю, та гус - тий

p

mf

не про - гля - - - - - ну у - - - пу - - - сти - ла

mf

трохи повільніше.

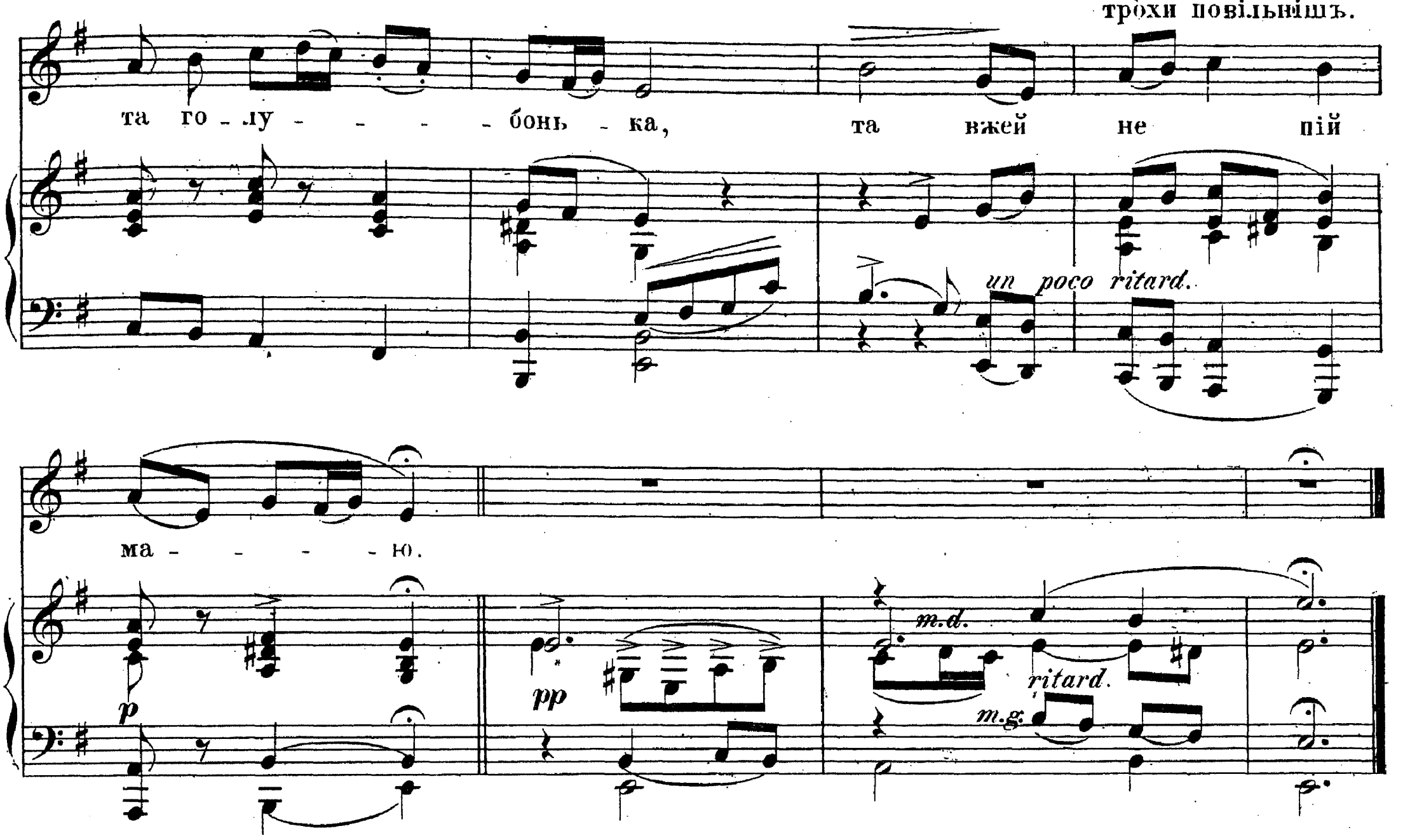

Ой гаю мій, гаю.
Та густий не прогляну;
Упустила та голіубонька
Та й уже-жъ не піймаю.
Ой, хочъ-же піймаю,
Та й уже жъ не такого:
Не приляже мое серденько
Ніколи до ёго.
Ой, гаю мій, гаю,
Та густий зеленький;
Любивъ мене та козаченько
Хороший, молоденький.
Ой, гаю мій, гаю,
Та густий, кучерявий,
Любивъ мене та козаченько,
Хороший, чорнявий.

Немирівъ, Подольск: губ.

№ 22.

Ой, гаю мій, гаю.

(Варіантъ.)

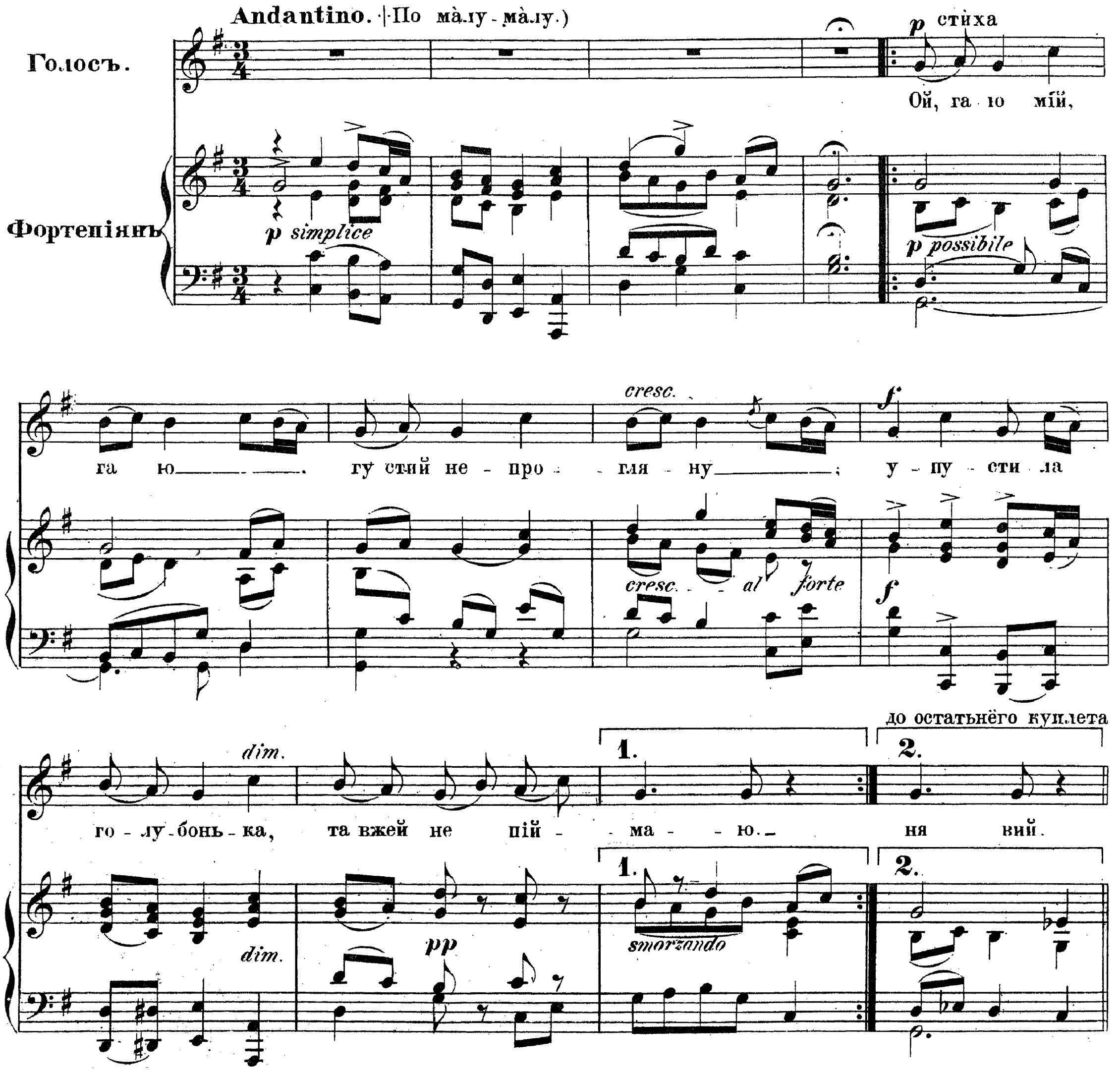

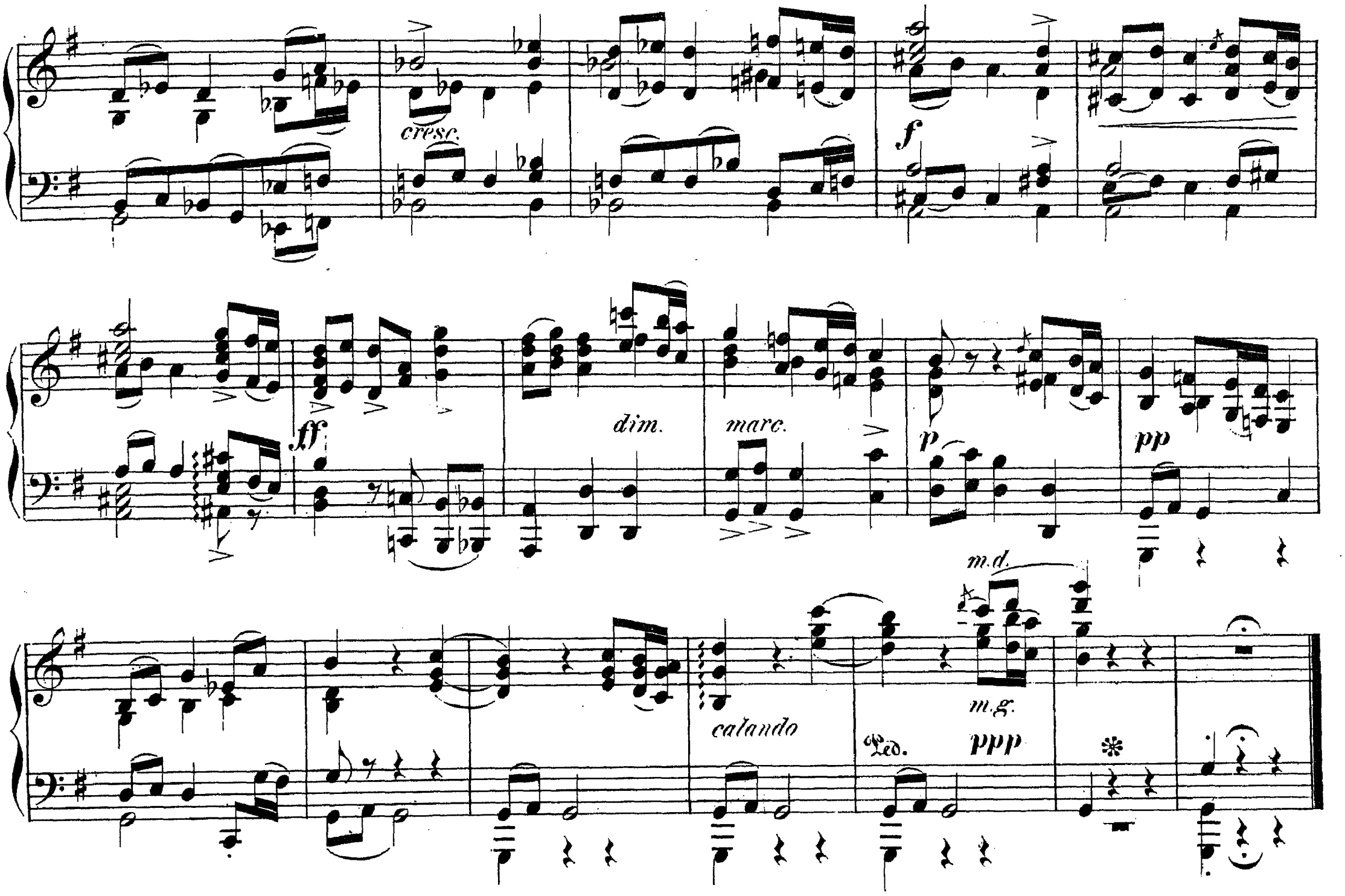

Ой, гаю мій, гаю,
Густий не проляну;
Упустила голубонька,
Та вже й не піймаю
Ой, хочь же піймаю,
Та вже жь не такого:
Не приляже мое серденько
Ніколи до ёго
Ой, гаю мій, гаю,
Густий, зеленький;
Любивъ мене та козаченько,
Хороший, молоденький
Ой, гаю мій, гаю,
Густий кучерявий;
Любивъ мене та козаченько,
Хороший, чорнявий.

(Немирівъ, Подольск. губ.)

№ 23.

ОЙ, ГАЮ МІЙ, ГАЮ.

Andantino. (Не швидко.)

Фортепіянъ.

p

cresc. *f* *p* *dim.* *pp*

p

Ой, га - - ю - - мій, га - ю, та гу-стий не про - гля - ну,

f

та гу-стий не про-гля - - ну

CORO *ad libit.*

Tenori.

f

та гу-стий не про-гля - - ну.

Bassi.

f

на остàньці.

f *marcato*

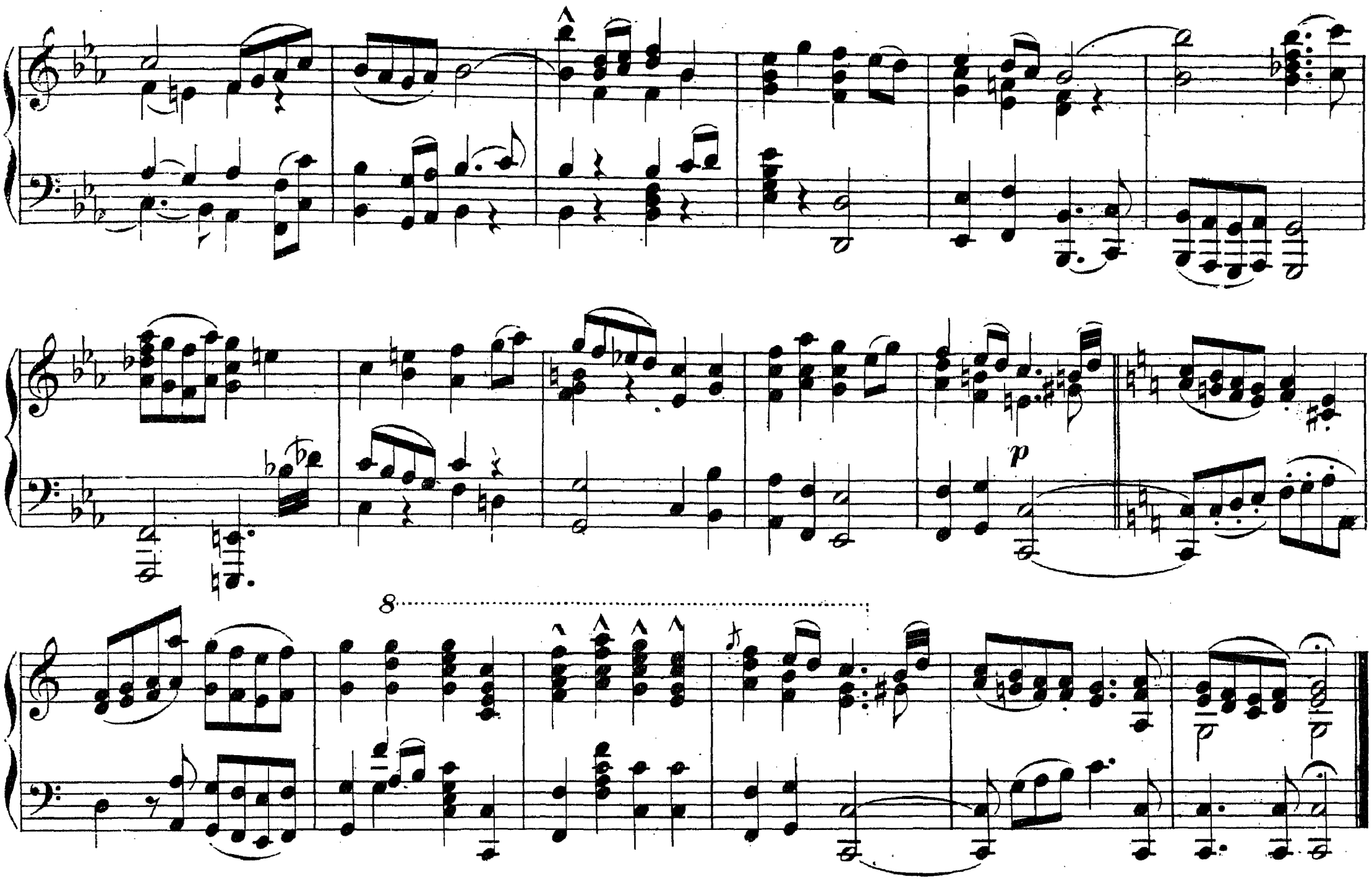

Ой, гаю мій гаю,
Та густий не проляну, (2)
Що по тобі гаю,
Та і вітеръ не віє, (2)
І вітеръ не віє
І гілля не колише,_(2)
Тільки братъ до сестри
Та часті листи пише (2)
Сестро моя, сестро,
Та сестро Українко, (2)
Чи привикла, сестро,
Та на чужині жити? (2)
Ой, хочъ не привикла,
Та треба привикати, (2)
Коли породила
Та нещасною мати. (2)

Мати наша, мати,
Та де намъ тебе взяти? (2)
Малярівъ наняти_
Матіръ змалювати, (2)
Поставити матірь
На божничокъ въ хаті. (2)
На божничокъ гляну
Та матірь спомъяну; (2)
Назадъ обернуся
Та слёзами залюся, (2)
На бікъ оглянуся
Рукавомъ утруся, (2)
Вийду за ворота
Стану, якъ сирота, (2)
Ніхто не займає,
Бо долі немає.

·|· Одъ Паливоди, зъ Ніжина. ·|·

№ 24

Чи ти, милий, пиломъ припавъ.

Andantino. (Помалѣньку.)

Фортепіянъ

mf

(або такъ)

чомъ не хо дишъ

p

Чи - ти, ми - лий пиломъ при-павъ, чи ме-те - ли - це - ю, чомъ не хо - дишъ

p

на останьці.

1. 2.

ти до ме не ці е ю ву-ли - це - ю? бу - де.

1. 2.

f

Fed. *

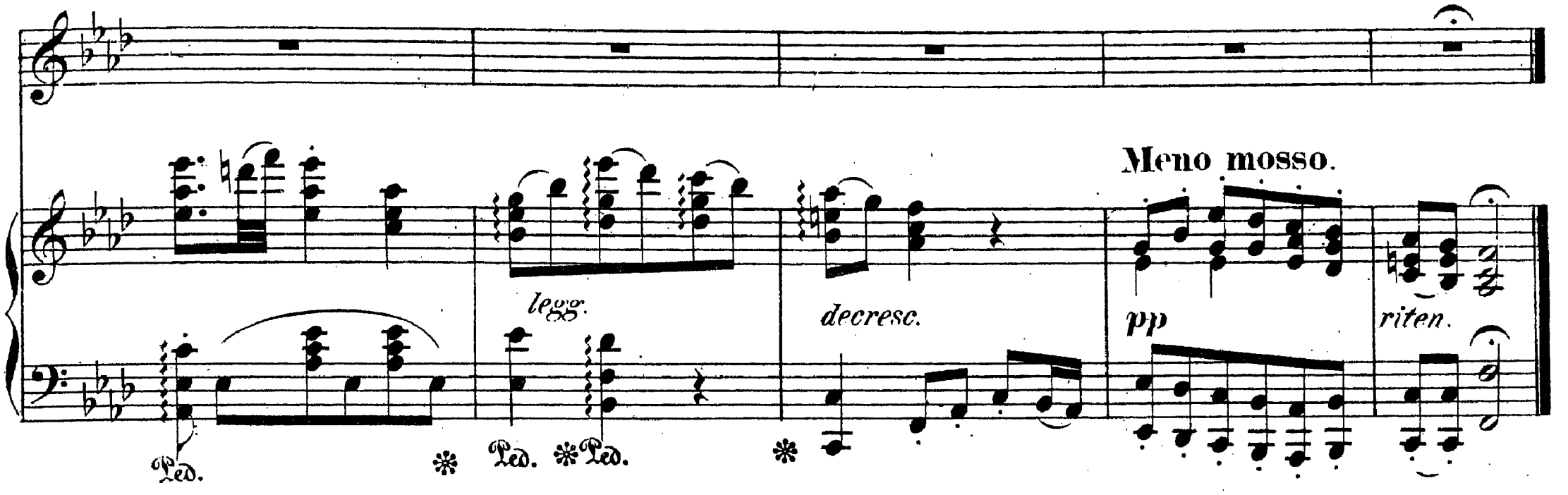

Чи ти, милий, пиломъ припавъ,
Чи метелицею,
Чомъ не ходишъ ти до мене
Цією вулицею ?
Чомъ не ходишъ ти до мене
Крутими горами,—
Покидаешъ сиротину
Поміжъ ворогами ?
Чомъ ти, милий, не послухавъ,
Якъ тобі казала:
Ходімъ, серце, повінчаймось,
Щобъ мати не знала ?
Ти все неньку свою слухавъ
Мене покидаешъ,
Покидаешъ сиротину,
Иншої шукаешъ.
Найдешъ собі дівчиноньку
Зъ карими очима:
Буде тобі, серце мое,
Камінь за плечима.
Найдешъ собі дівчиноньку
Зъ чорними бровами,
Та не знайдешъ тії правди,
Що була міжъ нами.
Такий камінь тяжкий-важкий
На серденьку буде!
Покидаешъ черезъ люде,—
Самъ Богъ свідкомъ буде!

№25.

Зеленая ліщинонько.

Andante. (Стиха.)

Фортепіянъ.

poco accelerando

delicato (лагідно)

Зе ле - на - я лі - щи нонь-ко, чомъ не го - ришъ та все ку - рись - ся;

гей, мо - ло - - да - я та дів чи - - - нонь - ко,

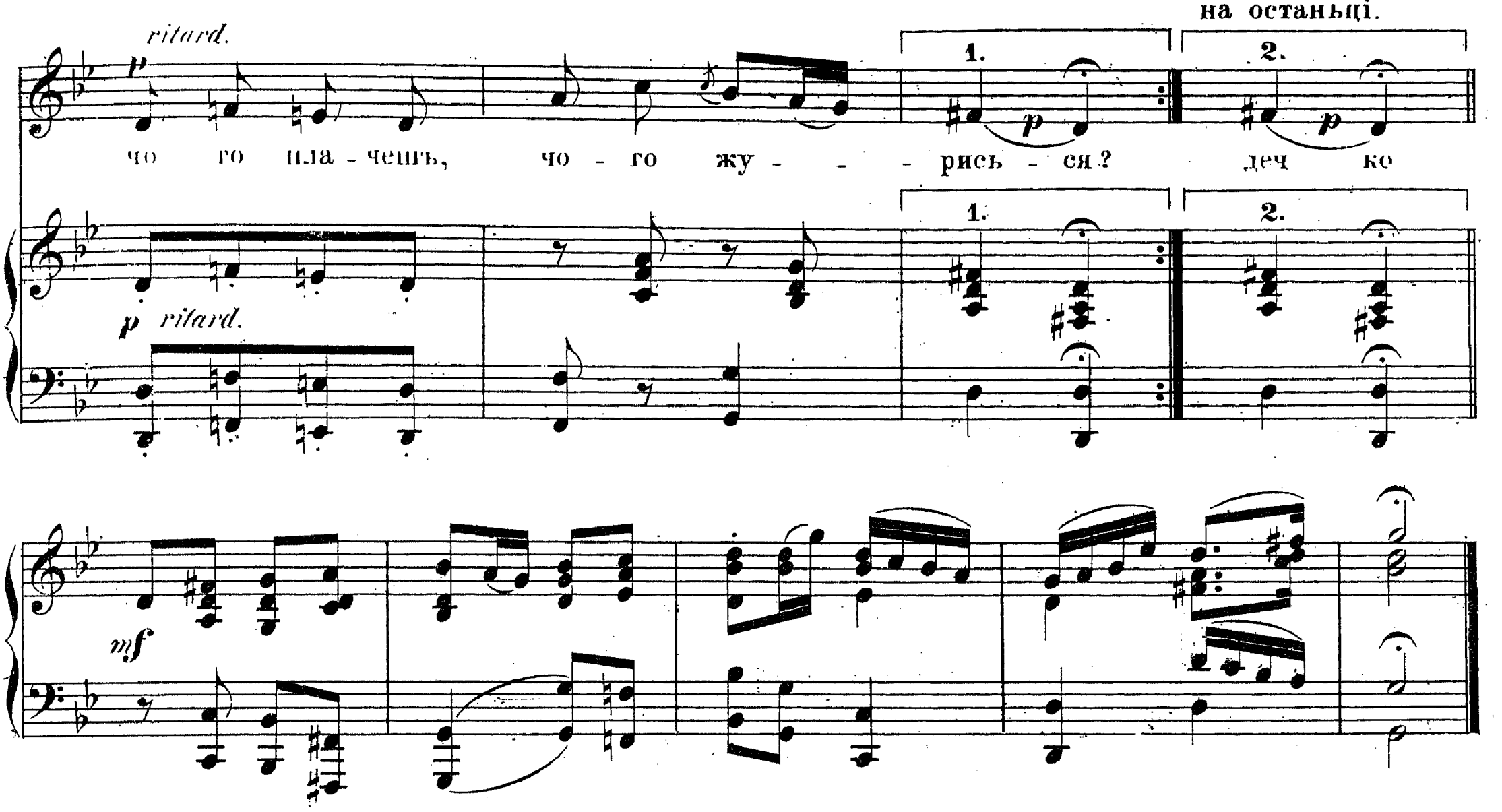

Зеленая ліщинонько
Чомъ не горишъ, та все куриться;
Гей, молодая та дівчинонько,
Чого плачешъ, чого журишься?
Ой, коли бъ я була суха,
То бъ горіла, не курилася,
Гей, коли бъ знала, що за нимъ я буду,
Не плакала бъ, не журилася.
Ой, у броду беру воду,—
На тімъ боці мої карі очі:
Тамъ козаченько коня напуває,
Та на цей бікъ поглядає.
Коли бъ мині новий човникъ,
Та новее ще й веселечко,—
Сівъ-би, поіхавъ на той беріжечокъ
Де дівчина, мое сердечко.
На що тобі новий човникъ
І новее та веселечко?
Глянь, подивися здалеку на мене,
Козаченьку, мое сердечко.

№26.

Ой, на гору козакъ воду носить.

Голосъ.

Фортепіянъ.

Moderato. (Повòлі.)

p *f*

Ой, на - го ру.

mf *p*

ко-закъ во - ду но - сить, дів-чи-нонь-ка ко - за-чень-ка про - сить.

p

ко - за-чень - ку, мій со - бо - - лю, ві зьми ме - не изъ со - бо - - ю,

p dolce (любъязно)

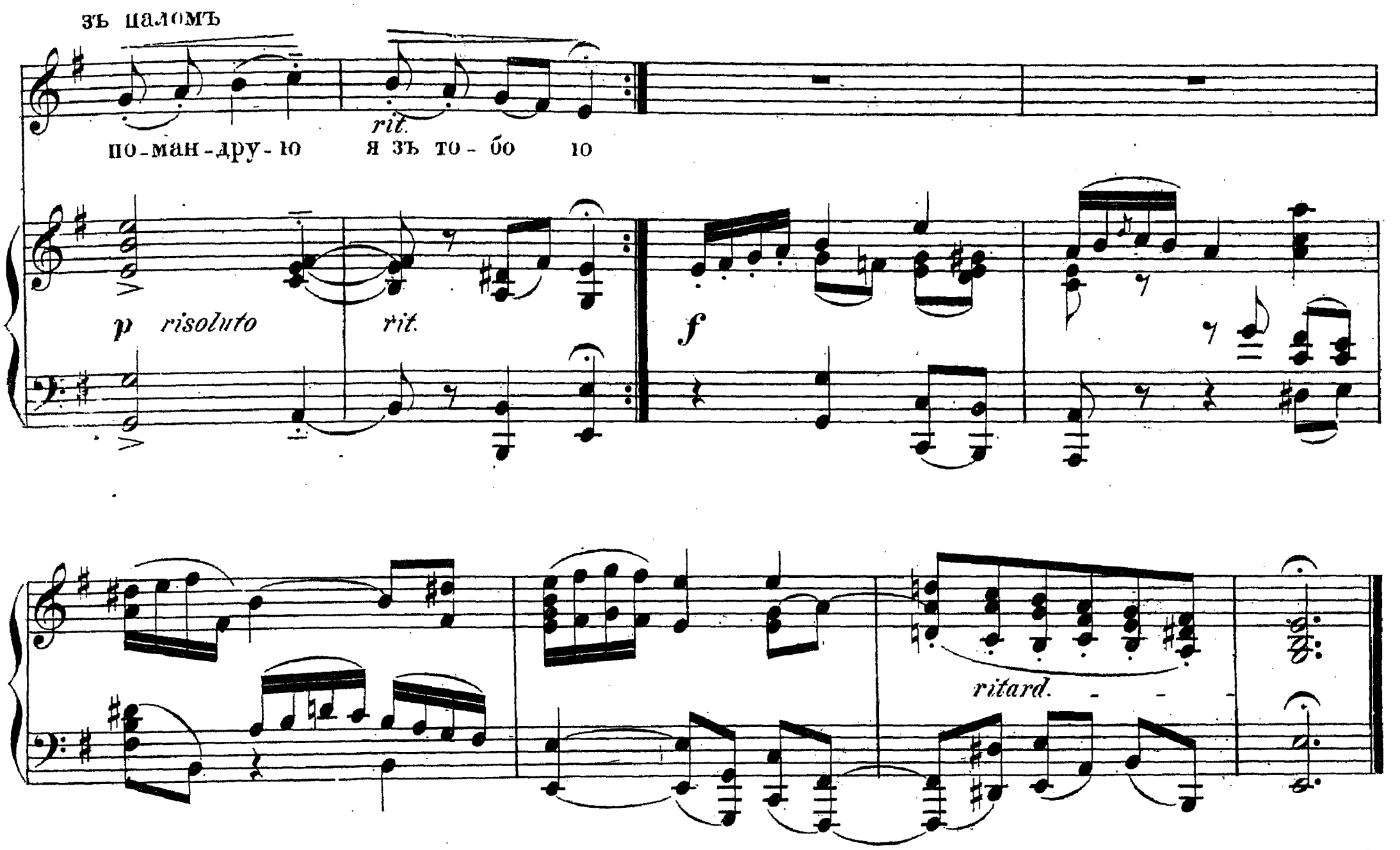

Ой, на гору козакъ воду носить,
Дівчинонька козаченька просить.
Козаченьку, мій соболю,
Візьми мене ізъ собою,
Помандрую я зъ тобою.

Та не сама жъ я по садочку ходила,–
Козаченька за рученьку водила,
Цілувала, милувала,
До серденька пригортала,
Я жъ думала, що вінъ буде мій.

Козаченьку, сухотонько ти моя,
Кажуть люде, що не буду я твоя,
Кажуть люде, сама бачу,
Не разъ, не два на день плачу,
Я жъ думала, що ти будешъ мій!

№ 27.

Охъ, і повій, повій, буйний вітре.

Andantino: (По мàлу.)

Голосъ.

Фортепіянъ

mf

p

Охъ, і по - вій, по - вій буй - - ний ві - - тре та зъ-гли - бо - - ко - го

p

жàжно

f

я - - - - - ру; охъ, і при - будь, при - будь - та ти, мій ми - лень - кий,

a piacere

f

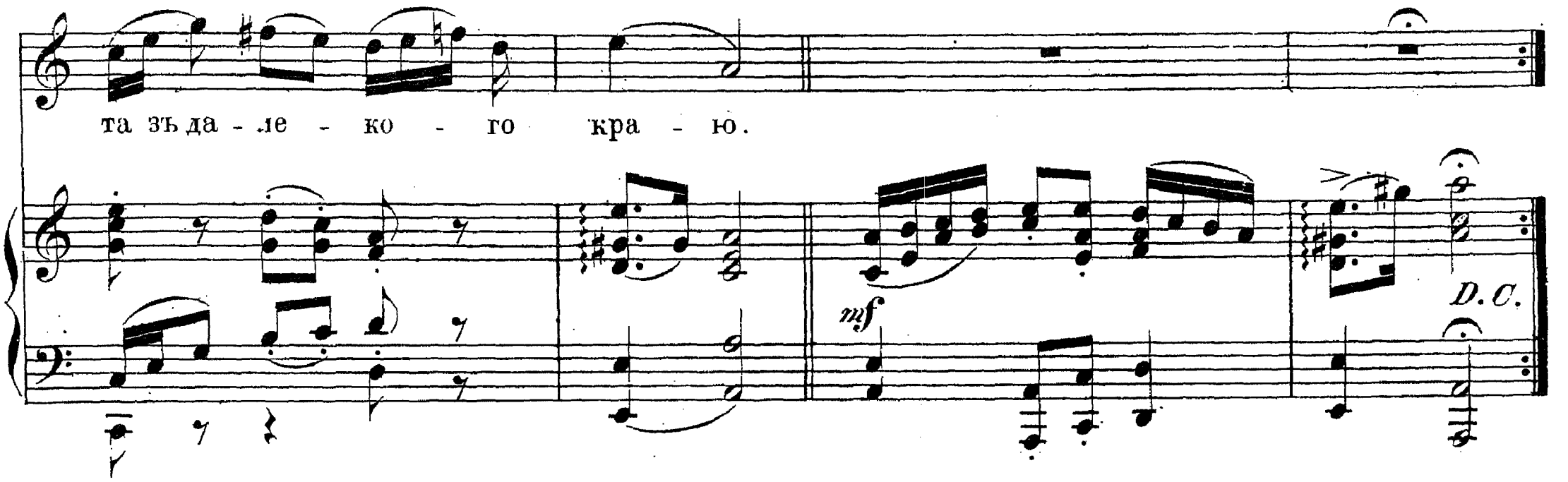

Охъ, і повій, повій, буйний вітре,
Та зъ глибокого яру,
Охъ, і прибудь прибудь та ти, мій миленький,
Та зъ далекого краю.
Охъ, і радъ би, я повівати,
Такъ глибокиі яри;
Охъ, і радъ би я, серце, къ тобі прибувати,
Такъ далекиі краі.
Охъ, і радъ би, я повівати,
Такъ лютиі морізеньки;
Охъ, радъ би я, серце, къ тобі прибувати,
Такъ лютиі воріженьки.
Охъ, і прибудь, прибудь, мій миленький,
Та я зъ тебе рада буду;
Сю нічку не спала, ще й другу небуду:
За тобою, серце, якъ голубка гуду.
Та замочила хустиночку,
Дрібні слези витираючи;
Ой, і видивила свої карі очі,
Тебе, серце, виглядаючи.(+)
Не повівае буйний вітерь
Изъ глибокого яру,
Ой, і не прибуває козакъ молоденький
Ізъ далекого краю.
Та не повіе буйний вітеръ
Та ізъ степу широкого;
Ой, і не жди, не жди, молода дівчино,
Козаченька чорноокого.
Ой, не повівае буйний вітеръ
Та ізъ чистого поля,
Ой, і не жди, не жди того козаченька:
Видно, твоя така доля.

(+) або: чекаючи.

·|· Дударі, Канів: пов: ·|·

№ 28.

Та бодай тая степовая.

Allegretto, quasi Andantino. (недуже швидко)

Фортепіянъ

f risoluto

p

Та бо-дай та - я сте - по - ва - я

dol.

мо ги-ла за - па - ла, де я вчо - ра жи - - - - то жа - ла,

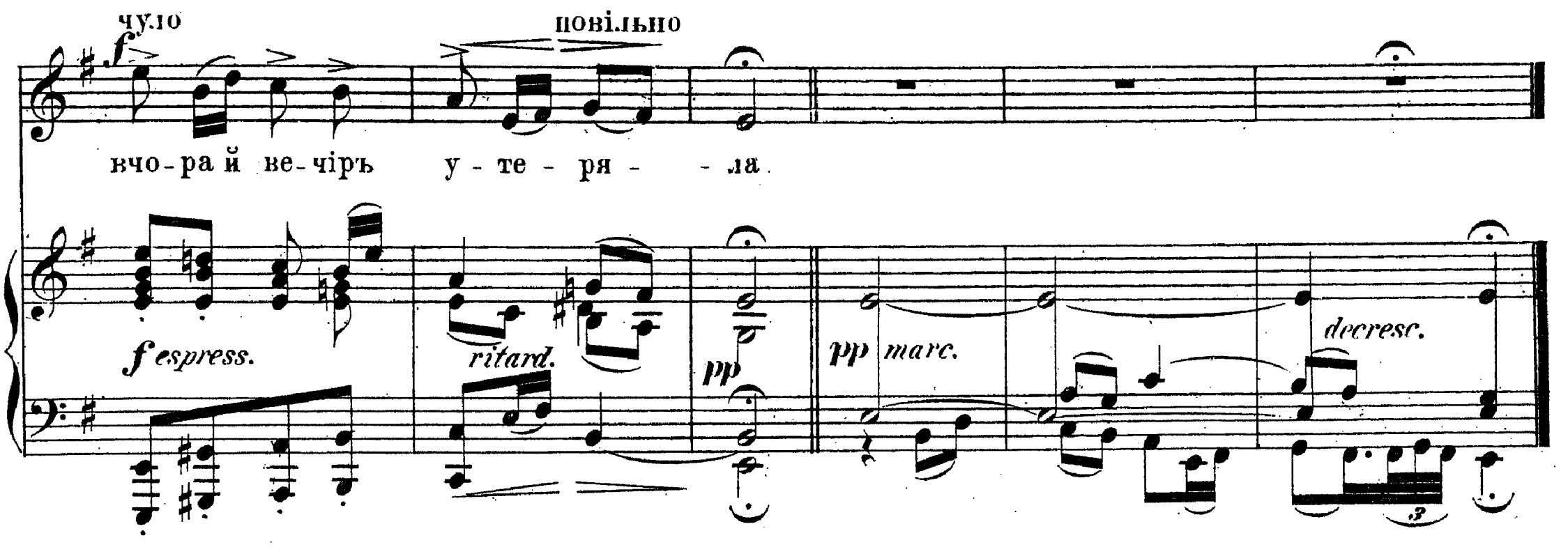

Та бодай тая степовая
Могила запала,
Де я вчора жито жала,
Вчора й вечірь утеряла.

Ой, утеряла вчора вечірь,
Втеряю й тепера:
Чогось моя женишина
Та смутная й невесела..

Ой, утеряла вчора вечірь,
Втеряю й сёгодня
Чогось моя женишина
Та до мене й не говоре.

Ой, не говори жъ ні до кого,
Говори зо мною:
Якъ небудешъ, серце, говорити,—
Умру, серце, за тобою.

Ой, я умру ізъ вечора,
А ти умрешъ вранці:
Та нехай же насъ поховають
Зъ тобою серце, въ одній ямці;

Та нехай же насъ поховають
І хрестъ укопають,
Щобъ всі люде здивувалисъ,
Якъ ми вірненько кохалисъ.

Ой, широкая жъ домовина,
А глибока яма:
Лежить моя женишина,
Якъ рибочка въяла.

(Варіанти з Черніговщини.)

№ 29.

Та бодай тая степовая.

Варіантъ.

Allegretto mosso. (Швидѐнько.)

Чўйно.

Голосъ.

Та бо-дай та - я сте-по-ва - я

Фортепіянъ.

mf *sf* *p* *pp*

мо-ги ла за па - - - - -ла, гей, де - я вчо - ра жи - то жа - -

pp *mf*

Повільнішъ

ла, вчо-ра ве-чіръ у - те - ря - ла.

p *poco ritard.* *ff*

Та бодай тая степовая
Могила запала,
Де я вчора жито жала,
Вчора вечірь утеряла.
Ой, утеряла вчора вечірь,
Втеряю й тепера:
Чогось моя женишина
Та смутная й невесела.
Ой, утеряла вчора вечірь,
Втеряю й сёгодня:
Чогось моя женишина
Та до мене й не говоре.
Ой, не говоришь ні до кого,—
Говори жь зо мною:
Якь небудешь, серце, говорити,—
Умру, серце, за тобою.
Ой, я умру ізъ вечора,
А ти умрешъ вранці:
Та нехай-же насъ поховають
Зъ тобою, серце въ одній ямці;
Та нехай же насъ поховають
І хрестъ укопають,
Щобъ всі люде здивувались,
Якъ ми вірненько кохались.
Ой, широкая жь домовина,
А глибока яма.
Лежитъ моя женишина,
Якъ рибочка въяла.

(Варіанти Черніг. Губ.)

№ 30.

Лугомъ иду, коня веду.

Moderato.

Фортепіянъ

p *rallentando*

poco a poco accelerando
cresc.

Allegretto. (Швиденько.)

p *f*

pp poco rallentando

pp

p a tempo

Лу гомъ и - ду, ко - ня ве - ду роз - ви - вай - ся лу - же;

a tempo

pp

сва - тай ме - не, ко - за - чень - ку, лю - блю те - бе ду - же,

сва - тай ме - не, ко - за - чень - ку, лю - блю те - бе ду - же,

Ped. *

Лугомъ иду, коня веду,
Розвивайся луже;
Сватай мене, козаченьку,
Люблю тебе дуже.
Ой, хочъ сватай, хочъ не сватай,
Хочъ такъ присилайся,
Хочъ щобъ слава не пропала,
Що ти залицявся.
Ой, коли бъ ти дівчинонько,
Трошки багатенька,
Взявъ би тебе за рученьку,
Повівъ до батенька.
Ой, коли бъ я, козаченьку,
Була багатенька,
Наплювала бъ я на тебе
Й на твого батенька.
Ой, коли бъ я, козаченьку,
Та й забагатіла,
То я бъ тебе, ледачого,
Й за харчъ не схотіла.
Ой, коли бъ ти, дівчинонько,
Тоді заміжъ пішла,
Якъ край битій доріженьки
Яра рута зійшла.
Ой, коли бъ ти козаченьку
Толі оженився,
Якъ у млині, на камені,
Кукіль уродився.
Не журися, дівчинонько,
Руто зелененька:
Цей покинувъ, другий буде,
Ще жъ ти молоденька;
Цей покинувъ, другий буде,
Другий буде кращий,
А цей буде у болоті
Надъ чортами старшій.
Край битої доріженьки
Яра рута зійшла:
Молодая дівчинонька,
Та вже й заміжъ пішла;
А у млині, на камені,
Кукіль не зіходить:
Старий козакъ, якъ собака,
По вулицяхъ ходить;
Ой, у млині на камені
Кукіль не вродився,—
Старий козакъ, якъ собака,
Й досі не женився.

·|· Гриньки, Кременчуц. пов: ·|·

№ 31.

Дощикъ капає дрібненько.

Allegretto grazioso.

Фортепіянъ.

legg. e pp *poco accel.* *stacc.*

a tempo *pp*

p *poco* *cre - - - scen - - - do* *sempre stacc.*

dimin. *p* *legg.* *pp*

mf *ritard.* *a tempo* *p*

p

До - - щикъ, до - - щикъ ка - па - є дрі - - бнень - ко:
я жъ ду - ма - ла, я жъ ду - ма - ла За - по - ро - жець, нень - ко,
я жъ ду - ма - ла, я жъ ду - ма - ла За - по - ро - жець нень - ко.

cresc.

p

poco

(Тричі приграєцця.)

До - щикъ, дрі - бний _, ажъ изъ стрі - хи -
Роз - сер - див - ся, роз - гні вив - ся мій ми - лий на

p

poco ritard.

pp

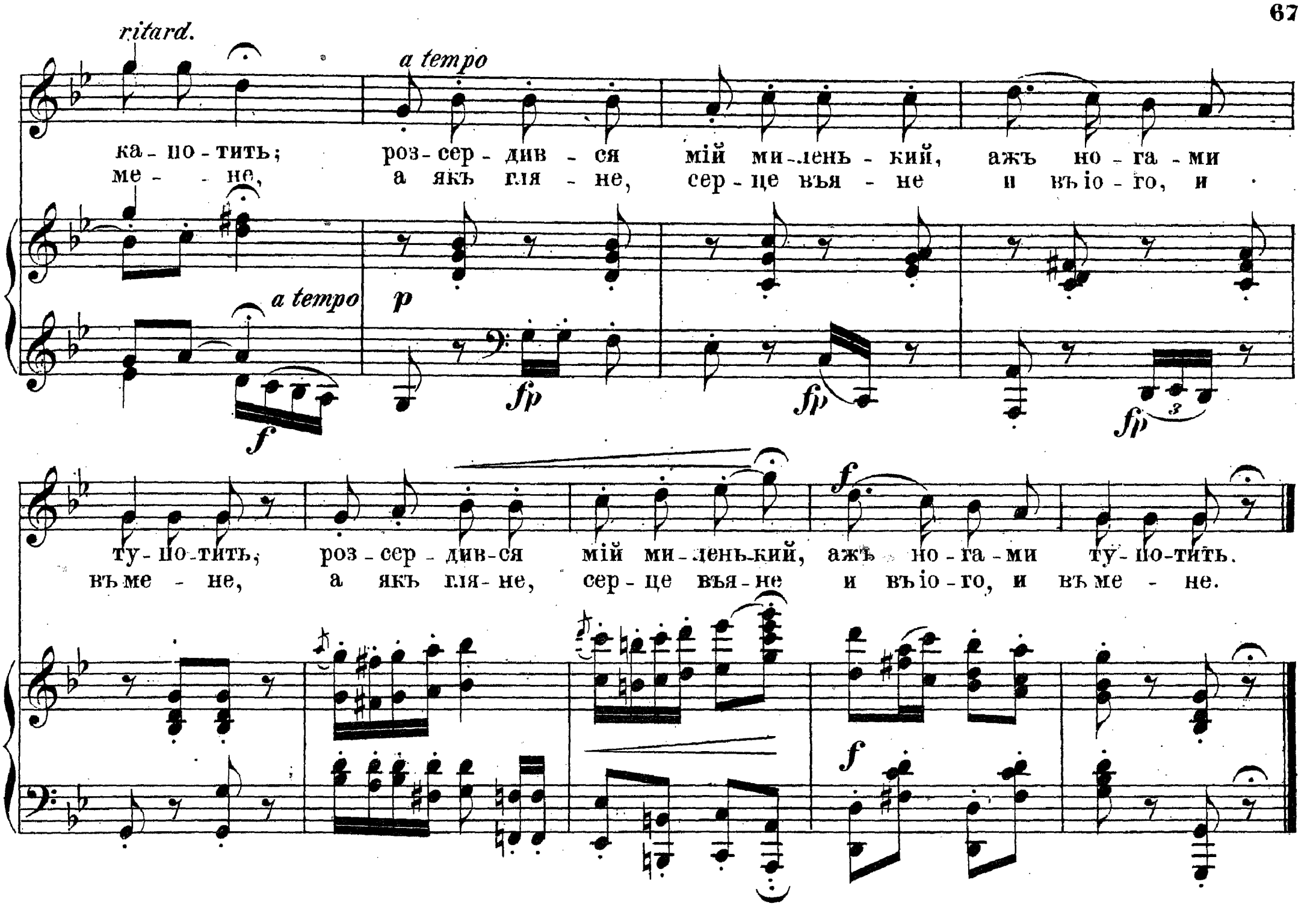

Дощикъ, дощикъ
Капає дрібненько:
Я жъ думала, я жъ думала
Запорожець, ненько.
Коли бъ знала, коли бъ знала
Відкіль виглядати,
То бъ наняла, заставила
Стежку промітати.
Ажъ вінъ иде, ажъ вінъ иде,
Ступає дрібненько.—
То жъ то милий, то жъ то любий,
Дивітеся, ненько!
Дощикъ, дощикъ
Ажъ ізъ стріхи капотить.—
Розсердився мій миленький,
Ажъ нотами тупотить;
Розсердився, розгнівився
Мій милий на мене,
А якъ гляне, серце въяне
І въ іого, і въ мене.

·|· Зъ під Канева ·|·

№ 32.

Ой. не шуми, луже зелений байраче.

Andante non tanto.

Фортепіянъ.

mf

riten.

Fine.

p

Ой, не шу - - ми, лу - - же,— зе - ле ний бай - ра. - - че;

не плачъ, не жу - ри - - - ся мо - ло - дий ко - за - че.

dim.

Ой, не шуми, луже,
Зелений байраче;
Не плачъ, не журися,
Молодий козаче.
Не самъ же я плачу,
Плачуть карі очі,
Що нема спокою
А ні въ день, ні въ ночі:
Сусіди близькиі,
Вороги тяжкиі,
Не дають ходити,
Дівчину любити.
Я жъ буду ходити
І буду любити,
Ще й до себе візьму—
Буду зъ ею жити.
Ой, умру я, мила.
Якъ ти будешъ жива,
Чи згадаешъ, мила,
Де моя могила?
А моя могила
Край синёго моря,
Де була міжъ нами
Тихая розмова.
Зійдешъ на могилу,
Та не сумуй дуже:
Спогадають люде,
Що любились дуже;
Зійдешъ на могилу
Не труси землею,
Бо сама вважаешъ,
Якъ тяжко підъ ею.
Ой, тимъ воно тяжко—
Любилися важко,
Тимъ воно тяженько—
Любились вірненько.

№ 33.

Ой, учора оравъ.

Allegretto. (Швидѐнько.)

Фортепіянъ

f

f

Ой у - чо - ра о - равъ і сё - го - дня о - равъ,

f

жвàвішъ

гей, хто жъ то бі, мо - є сер - день - ко, во - ли по - га - нявъ

più energico

Ой, учора оравъ, і сегодня оравъ;
Гей, хто жъ тобі, мое серденько,
Воли поганявъ?
Поганяла мині та дівчина моя,
Чорнявая, чорнобривая,
Галочка моя
І учора косивъ, і сёгодня косивъ;
Гей, хто жъ тобі мое серденько
Обідать носивъ?
Приносила мині та дівчина моя,
Чорнявая, чорнобривая,
Галочка моя!
Що по той бікъ гора, і по сей бікъ гора,
Поміжъ тими та гіронькамн..
Котилась зоря!
Ой, тожъ не зоря, то дівчина моя,
Чорнявая, чорнобривая,
По водицю ишла,
А я за нею, якъ за зорею
На воронімъ та кониченьку
По-підъ горою:
Ой дівчино моя, та напій же коня,
Зъ рубленої та криниченьки,
Зъ повного відра!
Ой, козаченьку мій, та колибъ я твоя,
Взяла бъ коня за шовковий повідъ,
Та й напоіла.
Ой дівчино моя, та сідай на коня,
Гей, поідемъ чистимъ полемъ
До мого двора!

Чернігівъ.

№ 34.

ОЙ, ЧИ ЦВІТЪ, ЧИ НЕ ЦВІТЪ.

Andantino energico.

Фортепьяно.

ff

p

cre - -

legg. e stacc.

p

scen - -

do.

f

CORO.

Tenori.

f

Ой, чи цвітъ, чи не цвітъ ка - ли нонь - - - - ку

Bassi.

f

ло - мить. ой. чи сонъ чи не сонъ

на останьці.

го лі - вонь - - - - - - - ку кло - нить. хо - - дя.

dimin.

p

p

p

p

cresc.

ff

rubato

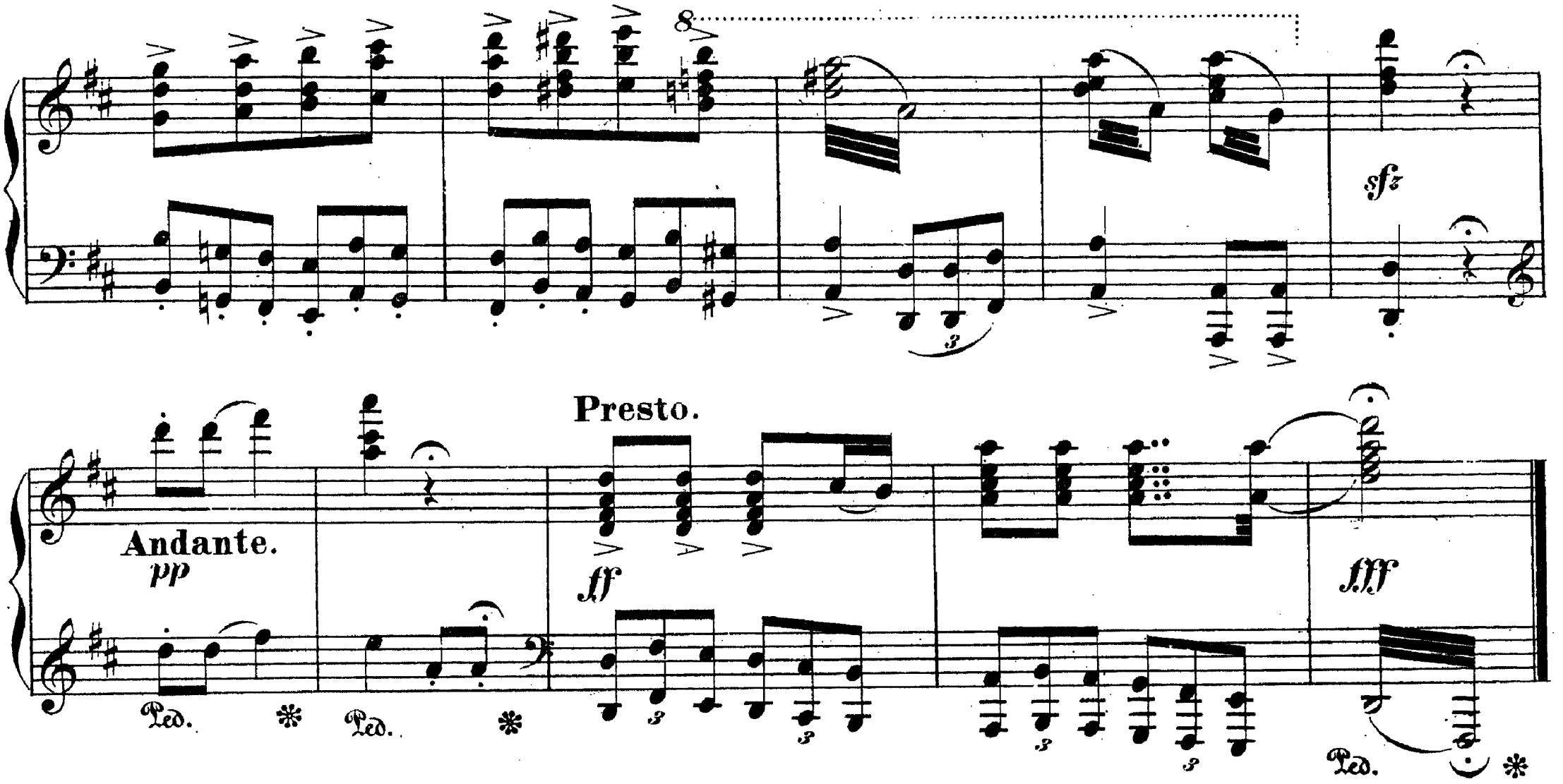

Ой, чи цвітъ, чи не цвітъ
Калиноньку ломитъ;
Ой чи сонъ, чи не сонъ
Голівоньку клонитъ.

Ой, чи сонъ, чи не сонъ
Голівоньку клонитъ:
Оце жъ тобі, козаченьку,
Своя воленька робитъ

Оце жъ тобі, козаченьку
Своя воленька робитъ..
Ізмерзъ, якъ песъ,
Підъ віконечкомъ стоя.

Ізмерзъ, якъ песъ,
Підъ віконечкомъ стоя,
Ізмокъ якъ вовкъ,
По вуличенькахъ ходя.

·|· зъ с. Олишівки, Черн: губ. ·|·

№ 35.

Ой, ишовъ я вулицею разъ, разъ.

Allegretto scherzando.

Фортепіянъ

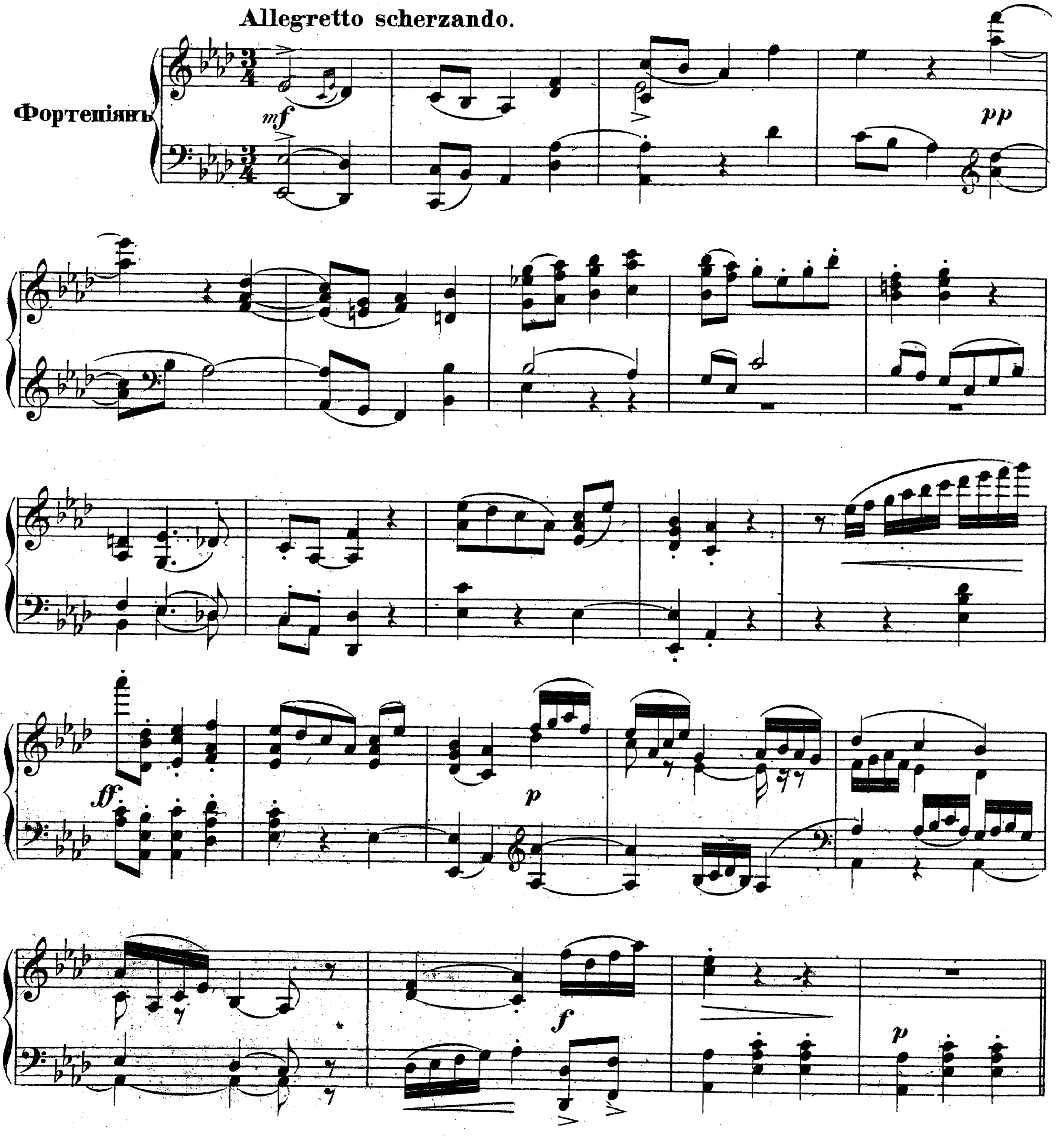

p

Ой, и шовъ я ву-ли це - ю разъ, разъ не ба-чивъ я Ма-ру-сень ки въ об-разъ;

leggiero

CORO *ad libit.*

sostenuto *f*

a tempo

не ба - - чивъ я Ма - ру - сень - ки въ об - разъ

f

f sostenuto

a tempo

sostenuto *f*

a tempo

не ба - - - чивъ я Ма - ру - сень - ки въ об - разъ.

f

8

f sostenuto

a tempo

8

8

p

8

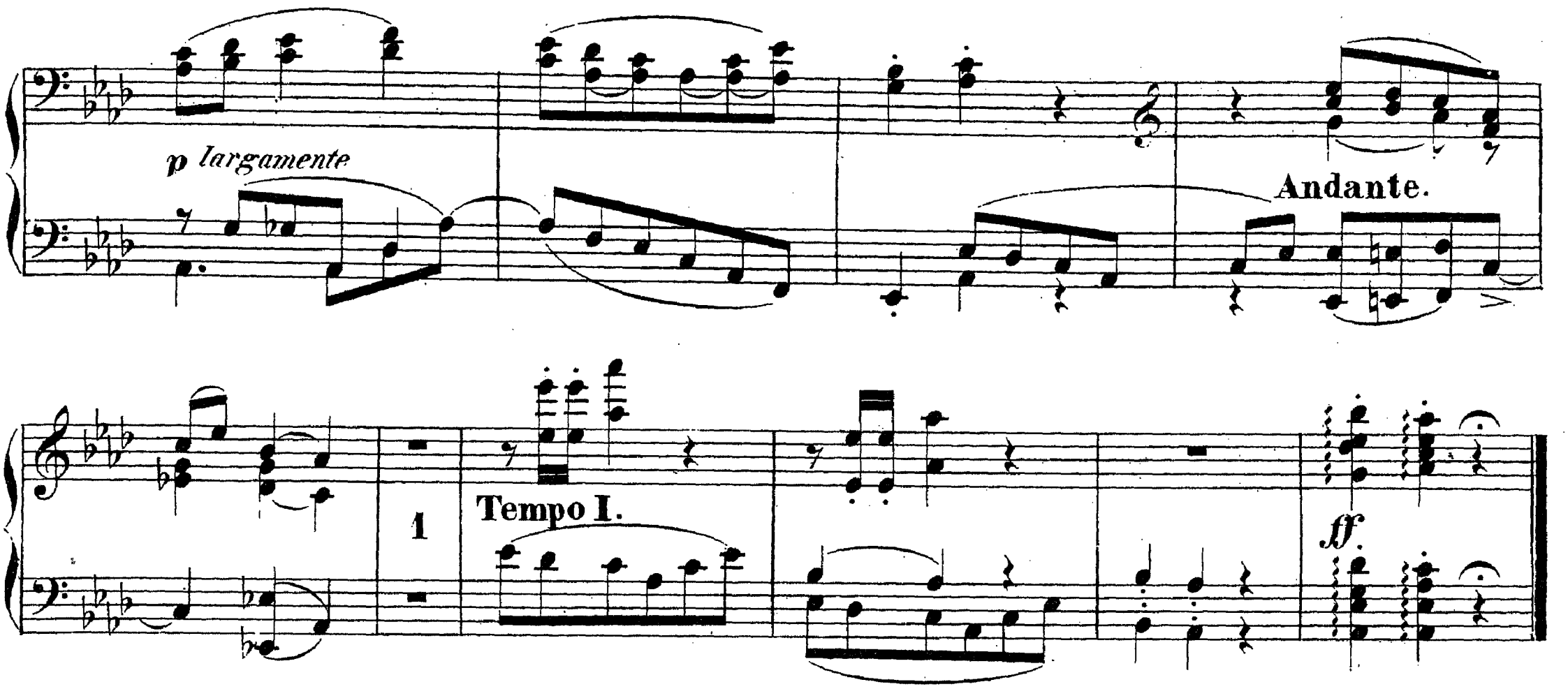

Ой, ишовъ я вулицею разъ, разъ,
Не бачивъ я Марусеньки въ образъ.(з)

Ой, ишовъ я вулицею двічі,
Не бачивъ я Марусеньки въ вічі.(з)

Ой, ишовъ я повзъ Ма́русину хату,
Загубивъ я зъ постола залату.(з)

Ой, вернуся залати шукати,
Чи не вийде Марусенька зъ хати.(з)

Підійду я підъ віконце стукну,
Підійду я підъ другее грюкну.(з)

Ой, не стукай, козаче, не стукай,
Иди собі, иншої пошукай.(з)

Ой, дай мамо, золотні ключі,
Кинуть ёму подарунки въ вічі.(з)

Гадяче, Полтав. губ.

№ 36.

Ой, джигуне, джигуне.

Allegro mosso. (Швйдко.)

Фортепіянъ

f

p scherzando (знадлйво)

Ой, джи - гу - не, джи гу не,

p scherzando

я - кий ти ле - да - що, ве - дуть те - бе до па - на самъ не зна - єшъ

на - що ве - дуть те - бе до па - на самъ не зна - єшъ на - що.

f

mf

sfz

Ой, джигуне, джигуне,
Який ти ледащо.
Ведуть тебе до пана,
Самъ не знаешъ на що. } 2.
Тоді будешъ знати,
Якъ будутъ карати:
І на руки, і на ноги
Диби набивати. } 2.
Ой, на руки диби
На ноги дибъята:
Оце жъ тобі, джигуне, ·|· 2.
Молоді дівчата.
Ой, на руки диби,
На ноги дибиці!
Оце жъ тобі, джигуне, ·|· 2
Гарні молодиці.
На вулиці не була,
Конопельки терла;
Не бачила джигуна, ·|· 2.
Трохи жъ я не вмерла.
А у того джигуна
Вишивані рукава,
А у мене молодої ·|· 2.
Вишивані подола,
Зеленая юпка,
Червона запаска:
Люби - жъ мене, джигуне, ·|· 2
Коли твоя ласка.
Люби - жъ мене, джигунець,
Пожартуймо, молодець:
Бери мене за рученьку, ·|· 2
Веди мене у танець.
А хто любитъ грибки,
А хто печерички,
А хто любитъ дівки, — ·|· 2
А я молодички.

·|· Кременчукъ ·|·

№ 37.

ЧУМАРОЧКА РЯБЕСЕНЬКА.

Allegretto. (жартовлѝво, швидѐнько.)

Фортепіянъ

mf

чмутовато *Poco moderato.*

p

1. Чу - ма - роч - ка ря - бе - сень - ка, при - гор - та - юсь зле - ге - сень - ка.
2. І на - ші лу - ва - - вся, і на - мн лу - - ва - - вся,

p jumoristico

più vivo

mp

от - той ме - не не - че; рі же, що не лю - блю въ ві - чі лі - зе;
якъ у сад - ку со - ло - вей - ко, тай на - ще - бе - та - - вся.

cresc.

p

f

той ме - не по - ри - ва, ко - го лю - блю тай не - ма.
якъ у сад - ку со - ло - вей - ко тай на - ще - бе

1.

1.

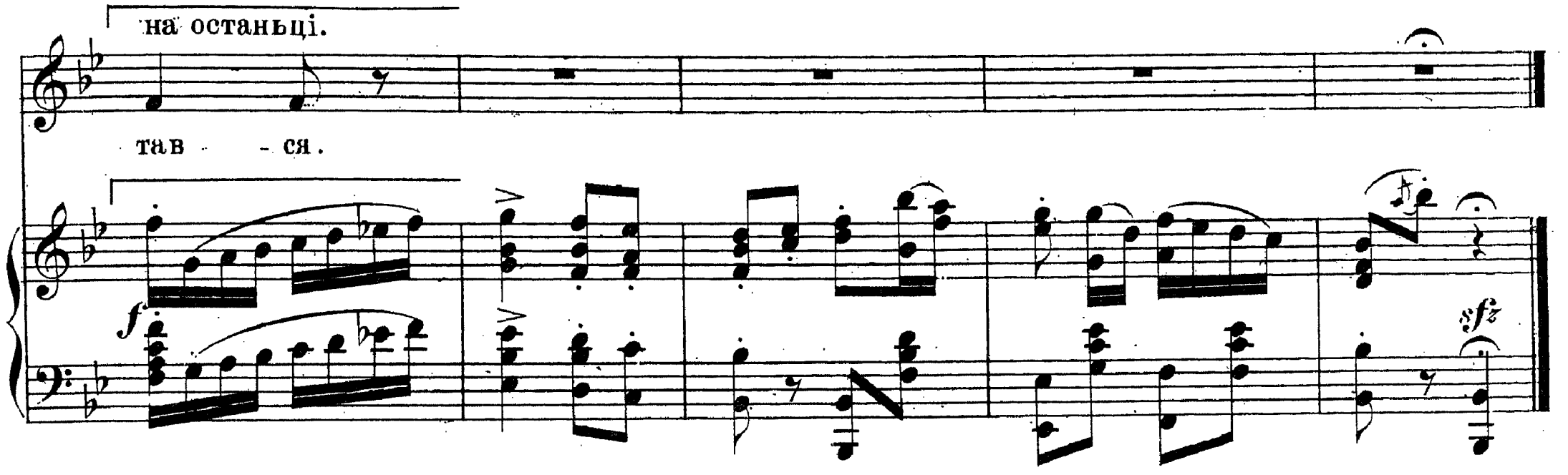

Чумарочка рябесенька,
Пригортаюсь злегесенька:
Той мене пече, ріже,
Що не люблю, въ вічі лізе,
Той мене порива –
Кого люблю, та й нема.
На таліpці два лини,
Прийди, серце, прилини,
Прийди, прилини
До серденька пригорни. ·|· 2.
Було въ мене трое перстнівъ
Та всі й роскотились;
Було въ мене три женихи,
Та всі показились:
Одинъ оженився,
Другий утопився,
А трётго чорти взяли,
Щобъ не волочився. ·|· 2.
Ой, не ходи по леду,–
Бо завалисься;
Чи ти-жъ мене вірно любишъ,
Чи ти чванисься?
Якъ я тебе не люблю,
Скарай мене Боже,–
Буду тебе цілувати,
Поки сонъ не зможе. ·|· 2.
І націлувався,
І намилувався,
Якъ у саді соловейко,
Та й нащебетався. ·|· 2.

·|· Кременчукъ ·|·

№ 38.

Чорна гречка, білі крупи.

Allegretto giojoso.

Голосъ.

CORO *ad libit.*

Soprani.

Tenori.

Bassi.

Allegretto giojoso. (весело.)

Фортепіянъ.

(хутенько, жартуючи.)

Чор на греч ка, бі - лі кру - пи, дер - жі - мо - ся, сер - це ку - пи.

Чор на греч - ка, бі - лі кру - пи, дер - жі - мо ся, сер - це ку - пи.

Чор на греч - ка, бі - лі кру - пи, дер - жі - мо - ся, сер це ку пи.

бі - лі кру - пи, сер - це ку - пи.

p leggiero

Жвàво.

ff

Якъ не бу-демъ дер - жа - ти - ся, бу-дутьлю-де смі - я ти-ся, смі я ти-ся.

Якъ не бу-демъ дер - жа - ти - ся, бу-дутьлю-де смі - я ти-ся, смі я ти-ся.

Якъ не бу-демъ дер - жа - ти - ся, бу-дутьлю-де смі - я ти-ся, смі я ти-ся.

1. 2.

f energico

f

p

marcato

ritard.

p

pp

Чорна гречка, білі крупи,
Держімося, серце, купи:
Якъ не будемъ держатися
Будуть люде сміятися.
Чорна гречка, білі крупи,
Не впадайся, дівча, въ руки.
Бо якъ въ руки попадесься
Тожъ то лиха набересься.
Ледве дівка шлюбъ узяла,
Слізоньками ся заляла.
Ой щожъ, бідна, я зробила,
Що пъяницю полюбила!
Ой, ледве ввійшовъ до хати,
Заразъ жаже цілувати;
А не вспівъ на лавці сісти,
Кричить: „жінко, давай істи!“
Ой, подала борщъ безъ мняса,
Сама сіла, підперлася.
Ой, що жъ я, бідна, зробила,
Що пъяницю полюбила!
Летить миска до порога:
Чоловіче, бійся Бога,
Що ти таке въ світі робишъ,
Що все такий пъяний ходишъ!
Чорна гречка, білі крупи,
Не впадайся, дівча, въ руки:
Бо якъ въ руки попадесься,
Тожъто лиха набересься!

NB. На цю пісьню дівчатъ парубки, глузуючи зъ іхъ, одспівують.

Білі крупи, чорна гречка,
Дурна дівка, якъ овечка:
Дурна, дурна, скрутилася,
Десь дурману наілася.

(Біла Церква, Васильк. пов.)

№ 39.

Колибъ мині, господи.

Allegro scherzando.

Фортепіянъ.

f *pp* *legg. e stacc.* *sf*

p *marcato*

ben leggiero.

poco cresc. *più cresc.*

f *f*

8

ff ben marcato

rubato

sffz dimin

p

Giojoso. (весело)

pSoprano Solo.

Колибъ ми-ні, Го - спо-ди, не-ді-лі ді - жда-ти, коли бъ мині Го - спо-ди, не-ді-лі ді - ждати.

Soprani.

Alti.

Tenori.

Bassi.

p

p

sf

Сю - ди, ту - ди, онъ! Ку - ди не - ді - лі ді - жда - ти, сю - ди, ту - ди

Сю - ди, ту - ди, онъ! Ку - ди не - ді - лі ді - жда - ти, сю - ди, ту - ди

онъ! Ку - ди не - ді - лі ді - жда - ти. спа - ти.

при останьці.

онъ! Ку - ди не - ді - лі ді - жда - ти. спа - ти.

при останьці.

Коли бъ мині, Господи,
Неділі діждати,—
Сюди, туди, онъ куди,
Неділі діждати;
То пішла бъ я
До роду гуляти,
Сюди, туди, онъ куди,
До роду гуляти.
А у мене
Увесь рідъ багатий,—
Сюди, туди і далі.
Будуть мене
Часто частувати,
Сюди, туди і далі.
А я буду
Повну випивати,
Сюди, туди і далі.
Якъ піду я
Та до домоньку.
Сюди, туди і далі.
Та не въ хату,—
Підъ віконечко,
Сюди, туди і далі.
Ажъ свекруха
Та й у печі топить,
Сюди, туди і далі.
А свекорко
Сирі бичі парить,
Сюди, туди і далі.
А мій милий
Дитину колише,
Сюди, туди і далі.
Ой, ну, люлі,
Мале дитя, спати,
Сюди, туди і далі.
Пішла мати
До роду гуляти,
Сюди, туди і далі.
А ми підемъ
Її заганяти,
Сюди, туди і далі.

(зъ Кременчука.)

№ 40.

Король. Танокъ.

Tempo di Marcia.

Фортепіянъ.

p

poco a poco cre - - -

Soprani.

Alti.

Tenori.

Bassi.

scen - - - do - - -

f

гòлосно

f

Ко - - -роль ко - ло го - ро - ду хо - - - - дить.

f

Ко - - -роль ко - ло го - ро - ду хо - - - - дить,

f

f con fuoco

1. 2.

ко - - роль у городъ за - -гля- -да - е,

ко - роль у городъ за - -гля- -да - е,

1. 2.

p

1. 2.

3.

да - є.

да - є.

1. 2.

3.

cresc.

f

f

p

rallent *pp*

Sopr. Solo. **Andante.** (стиха, по малу)

Ви - во - ду, ви во - ду бо - ю - ся,

Чомъ не йдешъ по во - ду?

Чомъ не йдешъ по во - ду?

Andante.

бо - ю - ся, Ко - ро - ля, ко - ро - ля.

Ко - гожъ ти бо - ісь - ся?

Ко - гожъ ти бо - ісь - ся?

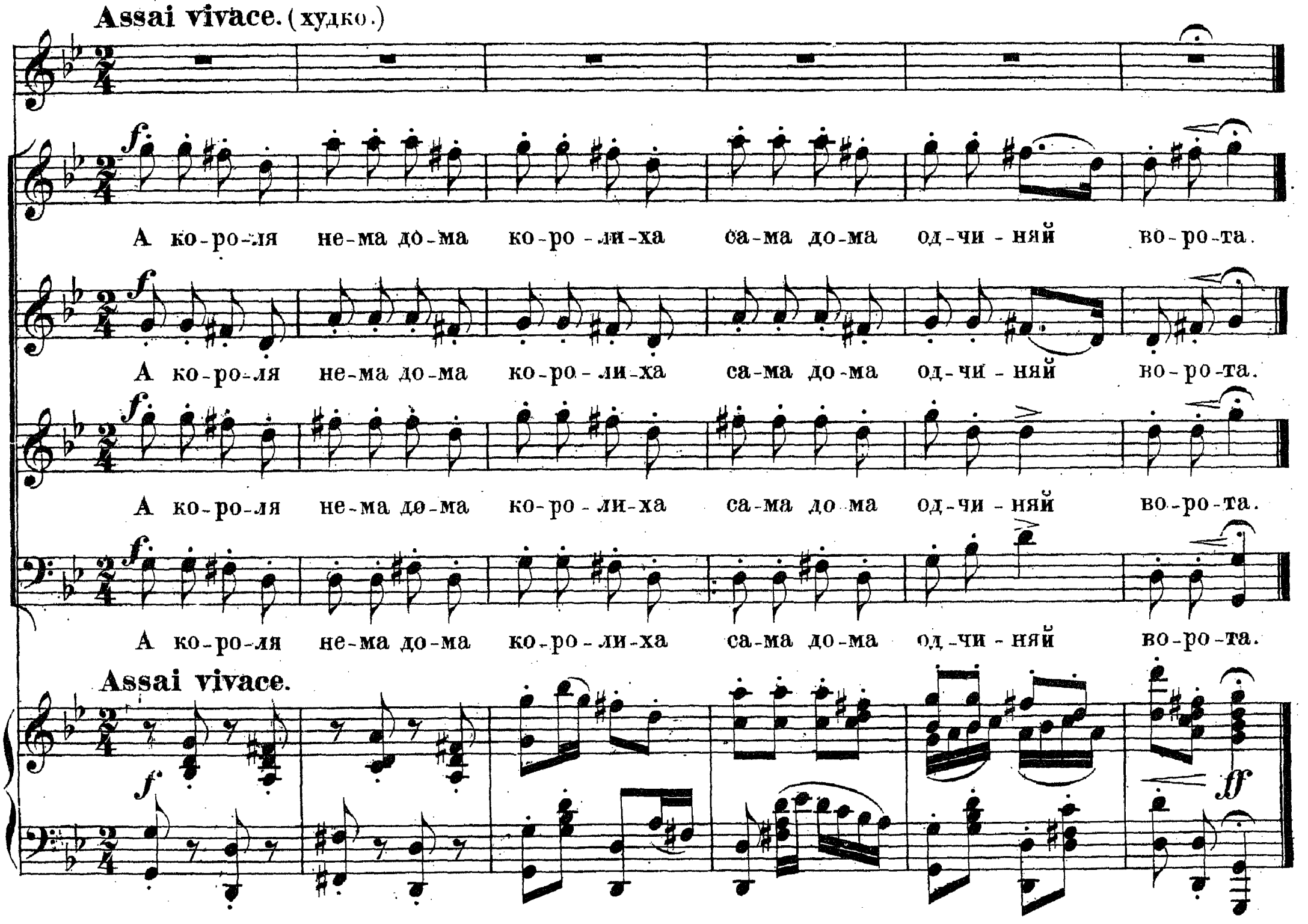

Король коло городу ходить,
Король у городъ заглядае;
Король у городъ заглядае;
Король дівочокъ викликае.
Король поклонися низенько,
Король поцілуйсь хорошенько
Виводу, виводу,
Чомъ не йдешъ по воду?
Боюся, боюся.
Кого жъ ти боісься?
Короля короля.
А короля нема дома,
Королиха сама дома.
Одчиняй ворота.

H6940